

Giới thiệu Hôn Ước Với Trúc Mã

Bạn đang đọc truyện Hôn Ước Với Trúc Mã của tác giả Tự Cẩm Như Cổ. Truyện ngôn tình hay nhất kể về thanh mai trúc mã vốn dĩ là "Thanh của thanh mai, ý chỉ cây mơ, trúc trong trúc mã ý chỉ gậy trúc bé trai thường giả làm ngựa cưỡi, thanh ngừ nêu bật hoạt cảnh vui chơi của bé trai bé gái, mang ý nghĩa mối quan hệ khăng khít ngay từ lúc còn nhỏ - nam nữ chơi chung với nhau không nghi kỵ

Trong mắt mọi người, mối quan hệ của Lâm Tịch Nhan và Cố Diễn Trạch vốn là như vậy, là một đôi trời sinh của thành phố T

Có điều, Lâm Tịch Nhan không cho là thế. Cố Diễn Trạch sao? Không quen

Lần đầu gặp mặt, anh ngăn cha mắng cô với gia khẩu vị quá nặng

"Bác à, cô ấy còn nhỏ"

Xoay người, anh cười nhẹ hỏi cô

"Nhan Nhan, sau khi kết hôn chúng ta tính sinh mấy đứa đây?"

Bà già nó, tên này bị động kinh sao!

Anh từng bước ép hôn, cô chạy không xong, trốn không thoát

Vốn tưởng rằng trước khi kết hôn, có thể cùng người trong lòng bỏ trốn chấm dứt con ác mộng này, nhưng truyện không ngờ người kia bội ước khiến cô trở thành trò cười mọi người đều biết của thành phố T

Một phút kia, anh xuất hiện như Sa Tan song lại mang theo âm áp làm an lòng cô

"Lấy anh đi"

Cô không rõ, vị trúc mã này sao lại yêu cô đến thế, yêu đến mức dù biết cô cùng người khác đào hôn vẫn tình nguyện tiếp tục cưới cô?

"Ngài Cố à, em họ tôi nói, cô ấy đã mang thai cốt nhục của ngài"

Đặt giấy thỏa thuận li hôn trước mặt anh, cô gái bình tĩnh tự nhiên nói

"Nhan Nhan à, cô ấy mang thai của cô ấy, anh yêu người của anh, ngoan đi"

Rốt cuộc, Lâm Tịch Nhan cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, rống giận trước vẻ ung dung của người nọ

"Cố Diễn Trạch, anh không còn chút sĩ diện nào sao?!"

"Bảo bối à, em lúc tức giận thật đáng yêu"

Cô mém chút nữa tắt thở

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Cố Diễn Trạch Là Ai? Không Quen!

Trong biệt thự tĩnh lặng, vang vọng tiếng đập cửa gấp gáp, lại chậm chạp không thấy người ra mở cửa

"Tiểu thư" Tiểu Lan gõ cửa hai tiếng, lại gọi

"Tiểu thư, chuẩn bị xong chưa? Cố thiếu gia sắp đến thăm nhà rồi"

Vẫn hoàn toàn yên tĩnh , bắc đẩu dĩ , dùng chìa khóa mở cửa phòng , căn phòng trang hoàng màu sắc xanh như nước , trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thơm . Giường công chúa như mộng ảo gọn gàng ngăn nắp , căn phòng trống không , không một bóng người

Tiểu Lan mở miệng kinh hãi, nhìn ra cửa sổ đang mở , trong nháy mắt liền hiểu được _____ tiểu thư của cô lại bỏ nhà đi rồi !

"Lão gia , không hay rồi , tiểu thư"

Từ thang lầu vọng ra giọng nói bối rối của Tiểu Lan , bàn tay cầm báo của Lâm lão gia không khỏi siết lại , dường như đã đoán được lời nói còn khuyết từ trong miệng Tiểu Lan mà Lâm phu nhân đang cùng người hầu chuẩn bị bữa tối trong nhà bếp đột nhiên biến sắc , nhìn chân mày run run của lão gia . Nha đầu kia lại gây ra đại họa rồi!

Bữa tiệc tại gia đêm nay , mục đích chỉ có một , chính là đón Cố Diễm Trạch , thiếu gia nhà họ Cố trở về từ nước ngoài mà trong thành phố T không ai không biết , Cố thiếu gia cùng Lâm Tịch Nhan của Lâm gia trời định một đôi , từ lúc chưa sinh ra đã có hôn ước , là đôi thanh mai trúc mã nhìn nhau mà lớn . Cố điều , chính là năm năm trước Cố Diễm Trạch xuất ngoại, đã làm cho tất cả chuyện này phải dừng lại . Nay , Cố thiếu gia đã trở thành tổng giám đốc của tập đoàn họ Cố , hơn nữa bàn đến chuyện thông gia tương xứng với nhà họ Lâm thì địa vị của Cố Diễm Trạch không ai bì được

Lâm phu nhân bắt lực lắc đầu , Tịch Nhan , lần này con đùa quá trớn rồi!

... ..

Màn đêm rơi xuống, trên sân khấu bùng bùng khí thế , dưới ánh đèn lóe sáng, là hàng ngàn fan đang hò hét

Người con trai trên khán đài lúc này chính ngôi sao ca nhạc đang nổi danh , giọng hát nam tính mạnh mẽ xoay chuyển vũ đài , dẫn dắt theo từng tràn hoan hô của mọi người bên dưới sân khấu

"Thần Diệt Ca , Thần Diệt Ca!"

Lộ Dịch Nhi vốn không thích loại tình cảnh ồn ào này, hơn nữa cô gái bên cạnh lại không ngừng kêu gào , trên mặt vài phần đã xuất hiện vẻ nổi giận

"Lâm Tịch Nhan , tớ xin cậu đấy , đừng bắt chước mấy tên đàn kêu gào bên tai tớ được không!" Mắt lạnh nhìn chằm chằm cô gái không có chút hình tượng thực nữ bên cạnh , cô cảm thấy thật quá đáng lắm rồi , đường đường là một đại tiểu thư song đến nơi này lại biến thành một dã nha đầu không chút phép tắc!

"Cậu nói cái gì?"

Lâm Tịch Nhan rõ ràng hưng phấn đến mức lơ là luôn Dịch Nhi . Phải biết rằng, để có thể xem buổi biểu diễn ca nhạc này, cô đã nhảy cửa sổ trốn nhà

"Lâm Tịch Nhan, cậu bị điên rồi!" Lộ Dịch Nhi hét lớn , lần này Lâm Tịch Nhan nghe rõ , nhưng không để vào tai , mỉm cười si mê nhìn người con trai tuần mỹ trên sân khấu

Thật hết thuốc chữa! Đây là kết luận của Lộ Dịch Nhi đưa ra , nha đầu kia, vì buổi diễn ca nhạc này trốn nhà rồi . Ngày hôm qua còn ngàn vạn lần không muốn gặp Cố thiếu gia nữa, đêm nay lại còn hoa hoa lệ lệ mắt tích ! Nghĩ đến người kia là Cố thiếu gia , tổng giám đốc tập đoàn họ Cố hiện tại . bất kể là tuần san của tạp chí nào , cũng đều lên trang nhất

"Tịch Nhan, cậu cứ thế này chạy đến đây, thật sự không sao chứ? Đêm nay cậu phải gặp vị hôn phu tương lai , thanh mai trúc mã Cố Diễm Trạch của mình cơ mà!"

Lâm Tịch Nhan giật mình, đảo mắt , đôi mắt linh động toát ra chút phản cảm , hỏi lại:

"Cố Diễm Trạch là ai? Không quen!"

Thật hay cho một câu không quen , Dịch Nhi mờ mịt không thêm đáp trả

Buổi biểu diễn ca nhạc đến hồi tàn, mọi người bắt đầu tản dần , Lâm Tịch Nhan nhìn Lộ Dịch Nhi cười nịnh nọt nói :

"Honey à , cậu về nhà cẩn thận , ngủ ngon ! " Lời vừa dứt , không đợi cho Lộ Dịch Nhi kịp phản ứng, bóng hình xinh đẹp liền vọt đến hậu trường bên trong

"Nha đầu chết tiệt!"

Lần nào cũng vậy , đồ trọng sắc khinh bạn! Lộ Dịch Nhi hẳn là đã quen dần với chuyện này, chỉ cần đối phương là Lâm Tịch Nhan , thì chuyện gì phát sinh cũng không biết được

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chỉ Muốn Gặp Anh

Bên trong phòng nghỉ hậu trường, Thần Diệc Ca tựa đầu vào ghế da nghỉ ngơi, một hồi hát hò vừa rồi, khiến anh có chút mệt mỏi. Nhắm mắt lại, lòng mi xinh đẹp khép hờ, mãi cho đến khi cửa phòng nghỉ được người nhẹ nhàng đẩy ra, anh nghe được có tiếng bước chân rón rén tiến lại gần, đôi môi mỏng khẽ gọi hơi nâng lên cảm nhận hơi thở quen thuộc

"Đoán, đoán đi, em là ai?" Bàn tay mềm mại của cô gái nhẹ che lại đôi mắt của Thần Diệc Ca, trong giọng nói mang theo vài phần trêu đùa

Thần Diệc Ca khẽ cười, vẫn không đáp trả

"Mệt lắm sao?" Lâm Tịch Nhan buông tay, lời nói bông đùa vừa rồi chuyển thành quan tâm nhẹ nhàng. Nhìn anh diễn xuất phấn chấn trên khán đài, luôn tràn đầy sức sống như thế, nhưng phía sau ánh đèn sân khấu, có mấy ai hiểu được anh đã cố gắng cùng mệt mỏi đến nhường nào?

Thần Diệc Ca mở mắt nhìn, đôi mắt thâm sâu ngắm nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt trong trẻo mang theo cung chiêu

"Có em bên cạnh, anh sẽ không mệt mỏi nữa"

Chỉ cần có em, thế giới ảm đạm này sẽ tràn đầy ánh sáng

Lâm Tịch Nhan ấm áp trong lòng, gò má thần nhiên ửng hồng

"Không phải đêm nay nhà em có khách sao, sao lại chạy đến đây xem diễn" Thần Diệc Ca lời còn chưa dứt, cánh tay đã bị người cản một cái, Lâm Tịch Nhan lè lưỡi, mở miệng

"Nhớ anh nên đến, cần gì nhiều lý do như vậy"

Dĩ nhiên cô sẽ không để ý cái người gọi là "Khách" kia, cũng không muốn người khác nhắc đến hấn trước mặt mình

"Đã bảo các người cẩn thận một chút, mấy món đồ này đề là quà do fan tặng cho Thần Diệc Ca" Cách cửa lớn, thậm chí là cả dãy hành lang vẫn còn có thể nghe thấy giọng nữ chanh chua của Fiona, Lâm Tịch biết Fiona lại tức giận với nhân viên của mình. Người này, tính tình không chịu sửa đổi, chỉ sợ là đến năm 38 tuổi, bà cô này cũng không tìm được ai để cưới. Cô không hi vọng người đại diện của Ca là bà cô già kia, ít nhiều cũng ảnh hưởng đến Thần Diệc Ca

Bầu môi, cô lẩm bầm

"Em không muốn nhìn thấy cái người đại diện cao ngạo kia đâu Đại minh tinh à, đưa em về nhà đi"

Dưới ánh sáng của đèn đường nhỏ, ban đêm thật tĩnh lặng, một trận gió ngẫu nhiên thổi qua cũng mang theo vài chiếc lá rụng lá tã. Lá rụng là phong cảnh quen thuộc của mùa thu

Cô nắm tay anh bước chậm xuyên qua con đường nhỏ, hơi ấm trong lòng bàn tay nhẹ nhàng lan tỏa. Lâm Tịch Nhan thích cảm giác ấm áp mà Thần Diệc Nho mang lại, khiến cho cô cảm thấy rất yên lòng

"Ca à, em thật hi vọng cả đời đều như thế này"

Cô mỉm cười yếu ớt, trong ánh mắt tràn đầy khát khao. Mặc dù hiện tại cô chỉ là một cô gái chưa tốt nghiệp đại học, nhưng đã muốn định ước tương lai cả đời của mình, chỉ vì người đó là anh. Cô thích giọng hát của anh, không có chút nào tạp chất, thích anh cười, dịu dàng thư thái, thích tất cả của anh, vì anh luôn mang theo một loại hi vọng màu xanh

Chỉ là Lâm Tịch Nhan không ngờ đến, giờ phút này khi cô đang nghĩ đến chuyện cả đời thì một nam nhân đã xuất hiện và thay đổi tất cả

Thần Diệc Ca khẽ cười, trong đầu nghĩ nghĩ chuyện gì, dừng bước, hỏi

"Đêm nay em đi ra ngoài, người nhà có biết không?"

Anh hiển nhiên biết rõ, người nhà của anh chưa bao giờ biết đến sự hiện hữu của anh cũng giống như truyền thông đại chúng không biết đến sự tồn tại của cô. Tình yêu say đắm của họ, đã kéo dài hai năm, nhưng chưa bao giờ bị người khác phát hiện qua. Anh là ngôi sao đang nổi, cô là đại tiểu thư Lâm gia, hai người phẳng phất như chưa hề liên quan nhau. Mà Thần Diệc Ca cũng biết, trên người cô đang mang theo một hôn ước, là nam nhân thanh mai trúc mã của cô mà không phải là anh

"A Em" Lâm Tịch Nhan quanh co, đành nói cho anh biết, đêm nay cô lại chuẩn em ra ngoài. Thần Diệc Ca bắt đầu dĩ cười, tập mãi thành quen

Lâm Tịch Nhan như đứa bé làm chuyện xấu bị phát hiện , gương mặt trắng nõn mịn màng đỏ ửng

"Em chỉ muốn gặp anh nên đành làm vậy" Cô ngẩng đầu nhìn anh , lời còn chưa nói xong đã cảm giác được hơi thở ấm áp của anh đến gần , môi mòng khêu gợi chậm rãi hôn lên trán cô

Nếu như những đôi tình nhân bình thường vẫn hay nắm tay , ôm , hôn môi thì những chuyện nhìn như bình thường này lại khiến cho cô mặt hồng tai đỏ , tim đập nhanh . Lâm Tịch Nhan nghĩ nghĩ , cái này đúng là tình yêu rồi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bác À, Cô Ấy Còn Nhỏ

Khi Lâm Tịch Nhan về đến nhà đã là đêm khuya , tuy rằng sớm đoán được kế tiếp cô sẽ phải đón nhận một trận cuồng phong cực lớn song trong lòng vẫn tràn đầy bất an , lòng bàn tay nhỏ toát mồ hôi lạnh

Vừa đi vào cửa chính , ánh mắt nghiêm túc của Lâm Chính Long đã đón chờ cô , cô cúi đầu , sợ hãi kêu

"Ba à"

Lâm Chính Long cau mày , cười lạnh một tiếng , im lặng không nói gì . Lâm má đứng bên cạnh bước lên phía trước che lại trước mặt Lâm Tịch Nhan nói

"Còn không mau nhận sai với ba con"

Lâm Tịch Nhan mím môi không dám ngẩng đầu nhìn phụ thân , nhận sai nhận sai nếu có tác dụng thì khi vào cửa cô đã quỳ gối cúi đầu rồi

"Mày còn mặt mũi trở về à? Đêm nay lại loạn ở nơi nào rồi?!"

Lâm Chính Long lửa giận tràn đầy , sớm muộn gì cũng có ngày , ông bị đứa con gái này làm cho tức chết

"Bác à , cô ấy còn nhỏ, ham chơi là lẽ thường"

Cùng lúc này một giọng nói bất chợt chen ngang , Lâm Tịch Nhan đang cúi đầu kinh ngạc ngược nhìn , đến lúc này , cô mới chú ý đến sự tồn tại của một người khác trong phòng

Người con trai phụ đẩy xe lăn cho Lâm lão gia, thông thả đi tới . Đây là lần đầu tiên , Lâm Tịch Nhan gặp qua người đàn ông có diện mạo đẹp như vậy , đôi môi nhỏ nhắn hơi cong cong, ánh mắt trong trẻo tràn đầy sắc sảo . Người đàn ông này nếu đem so với cô có khi còn đẹp hơn! Cô thầm so sánh, so với Thần Diệc Ca tuần duật phi phạm, thì đôi mắt đen láy của hắn lại vô cùng dụ hoặc khiến người không dời được tầm mắt , đôi môi mòng cùng gương mặt đẹp mang theo sự gợi cảm khó nói thành lời . Tổ hợp của tà mị và lạnh lùng , chắc là cụm từ miêu tả đầy đủ nhất về người con trai này . Lâm Tịch Nhan không mắc bệnh tự kỉ , nhưng mà bản thân cô cảm thấy mình cũng là một mỹ nữ hạng nhất hạng nhì trong thành phố T , nhưng không ngờ đến , hiện tại người trước mắt mới xứng đáng được gọi là "nhìn không thấy chán"

Ánh mắt người con trai nhìn Lâm Tịch Nhan , khoe môi khê cong tạo thành một nụ cười khách sáo . Lâm Tịch Nhan sững sốt , hoàn hồn nghe lời nói tiếp theo của hắn với Lâm ba

"Hôm nay , con mạo muội ghé chơi , làm cho Lâm tiểu thư không kịp chuẩn bị , bác Lâm đừng giận chó đánh mèo, tội nghiệp cô ấy"

"Diễn Trạch à , lần này là nha đầu Tịch Nhan của bác có lỗi, không liên quan đến con" Lâm lão gia mới vừa rồi trầm mặc không nói rồi cuộc cũng chịu mở miệng , mắt trộm nhìn cháu gái , ánh mắt mang theo sự bất lực , nhưng cũng thần nhiên vài ý cưng chiều. Tính tình tiểu nha đầu này ít nhiều cũng do mình mà ra , thật là làm cho ông già này hết cách

Lâm Tịch Nhan tròn mắt vừa đảo , ánh mắt nhìn lại người con trai kia . Diễn Trạch Có Diễn Trạch, hẳn chính là Có Diễn Trạch kia sao?! Hắn , sao lại, sao lại còn ở đây , không phải đã sớm đi đâu rồi sao , hôm nay đúng là có nhiều chuyện không hay! Nghĩ nghĩ như thế , đôi mắt linh động của cô hiện lên một tia ác ý , có điều đã bị Có Diễn Trạch nhìn thấy

Khoe miệng anh vẫn như trước khê mỉm cười , không cho là đúng

"Nếu Lâm tiểu thư đã an toàn về nhà, vậy thì con cũng yên tâm rồi , không làm phiền nữa"

Sau khi nghe được nửa câu , Lâm Tịch Nhan thở phào nhẹ nhõm , rốt cuộc cũng đi rồi!

"Thất thần làm gì , còn không mau tiễn khách!" Lâm Chính Long mặc dù không có ý định phạt Lâm Tịch Nhan, nhưng lời nói vẫn không thể nào tốt được . Hết cách rồi , người làm con gái đành cứng ngắt gắt đầu, sao cô lại gặp phải một người cha như vậy cơ chứ! Đúng là chủ nghĩa độc tài, cường quyền

chính trị mà!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Sẽ Trở Thành Vợ Chồng

Ra khỏi nhà , ngoài sân thật yên tĩnh

"Cái này ngài Cổ , vừa rồi thật sự cảm ơn"

Đối với Lâm Tịch Nhan, Cổ Diễn Trạch là người xa lạ, nhưng ít ra người đàn ông xa lạ trước mặt này đã giúp cô thoát được trận la mắng của ba

Ngài Cổ Môi mỏng xinh đẹp khẽ nhếch lên , từ góc độ quan sát của Lâm Tịch Nhan , bên trong nụ cười kia mang theo chút gì đó tà tử cùngkhinh miệt . Khinh miệt ? Là Lâm Tịch Nhan suy nghĩ nhiều sao?

Cổ Diễn Trạch giương đôi mắt hẹp dài nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô , ngầm ý cười nói:

"Lâm tiểu thư xin đừng khách sáo , nói kiểu gì thì chúng ta cũng sắp trở thành vợ chồng rồi"

Không biết là do cô phản ứng quá chậm hay là những lời nói này Cổ Diễn Trạch nói quá mức phong kinh vân đạm (*nhẹ nhàng) . Lâm Tịch Nhan cũng hồ đồ gật đầu theo , tiếp đến đôi mắt run lên , đột ngột ngừng đầu . Nương theo ánh sáng nhàn nhạt của trăng , dung nhan người con trai xinh đẹp không tì vết mang theo vài phần cao quý không thể chạm vào , hình ảnh thật sâu đi vào mắt cô , khiến cho cô nhất thời bị nghẹn , quanh co hỏi :

"Ngài nói chúng ta sẽ kết hôn?"

Sắp trở thành vợ chồng , Lâm Tịch Nhan quả nhiên nghe không sai

Cổ Diễn Trạch nhướng mày , bất mãn . Trong khi cô còn đang chìm trong sự ngạc nhiên, trợ lý Phương Húc đã cung kính xuống xe giúp anh mở cửa .Cuối cùng , Lâm Tịch Nhan chỉ còn có thể nhìn bóng dáng chiếc xe kia biến mất trong đêm đen

Cô cảm môi, nghĩ thế nào cũng không ngờ đến , cái ngày này rồi cũng đến

Cổ Diễn Trạch và Lâm Tịch Nhan, Lâm Tịch Nhan và Cổ Diễn Trạch , từ khi sinh ra cho đến bây giờ , hai cái tên đều dính liền với nhau

Tiền Cổ Diễn Trạch về , Lâm Tịch Nhan trở về phòng của mình, việc đầu tiên cô làm là gọi cho Lộ Dịch Nhi

"Vậy hai người khi nào cưới?"

Nghe xong những chuyện vừa xảy ra sau khi Lâm Tịch Nhan về đến nhà , Lộ Dịch Nhi bên kia đầu dây điện thoại, thờ dãi bất đắc dĩ hỏi

Lâm Tịch Nhan hít vào thật sâu, trong giọng nói mang theo vài phần mệt mỏi , nói

"Không biết.... .."

"Nha đầu, cậu đừng ủ rũ nữa! Cậu nghĩ đi , kết hôn là chuyện đại sự một đời người , phía trước còn phải đính hôn , chuyện này cần nhiều thời gian để chuẩn bị , mà trong khoảng thời gian, có xảy ra chuyện gì thì cũng không ai ngờ đến được . Có lẽ Cổ Diễn Trạch cũng như cậu , không muốn kết hôn đâu! Cũng có thể anh ta giống cậu đã có người yêu rồi không chừng . Kết hôn hay không kết hôn , bây giờ cũng không biết được" Lời nói của Lộ Dịch Nhi tuy có vài phần có lý , nhưng Lâm Tịch Nhan chợt nhớ đến ánh mắt thâm sâu lộ ra vài phần khí chất vương giả của Cổ Diễn Trạch vừa rồi , khiến cho cô cảm thấy đối với chuyện này anh thập phần kiên định

"Dịch Nhi , hi vọng rằng chuyện này giống như lời cậu nói"

Hi vọng như thế

Cả đêm , Lâm Tịch Nhan không chìm vào giấc ngủ , trong đầu chỉ nghĩ đến câu nói sau cùng của Cổ Diễn Trạch : Sắp trở thành vợ chồng

Kết hôn với một người trước đây đã từng gặp gỡ , nhưng sau khi trưởng thành hoàn toàn trở thành một người đàn ông xa lạ , làm sao cô có thể thừa nhận? Còn nói Lâm Tịch Nhan và Cổ Diễn Trạch là đôi thanh mai trúc mã, thật buồn cười! Chuyện thật lâu lúc trước , còn ai nhớ rõ nữa cơ chứ? Nhất là sau khi cô trải qua cơn bệnh nặng đó , trí nhớ đã mờ hồ đi rất nhiều , chỉ có những năm gần đây mới là chân thật . Tỉ dụ như lần đầu tiên ngoài ý muốn gặp gỡ Thần Diệc Ca, rồi quen biết tìm hiểu nhau, thậm chí là yêu nhau , đối với Lâm Tịch Nhan kí ức đó mới rõ ràng , mới là thứ mà cô cần có

Trong quá khứ, ba chữ Cổ Diễn Trạch chỉ là cái tên nằm trên giấy , nhưng hiện tại , anh đã trở về quấy rối cuộc sống của cô

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thuyết Phục Từ Hôn

Ánh sáng mặt trời của buổi sớm tinh khiết chiếu rọi qua bức màn màu xanh lam trong phòng , một ngày mới đã bắt đầu . Lâm Tịch Nhan nhìn hai quảng mắt thâm sì , dụi dụi mắt , thay đồng phục bước xuống lầu

"Bảo bối à, hôm qua con ngủ không ngon sao?" Nhìn đôi mắt lơ mờ khiến cho dung nhan thập phần tươi mát động lòng người của con gái thêm vẻ tiều tụy , Phương Nhược Khanh khó hiểu hỏi

"Dạ.... .." Lâm Tịch Nhan lấy lệ đáp trả . Nhìn bữa sáng mà mẹ yêu tỉ mỉ chuẩn bị cho cô trên bàn thật hấp dẫn song lúc này cô không còn hứng thú để ăn nữa

"Là bị ba con làm cho hoảng sợ sao? Con cũng biết, tính tình của ông ấy luôn không tốt"

Tối hôm qua, nhìn bộ dạng Lâm Chính Long tức giận , đừng nói là Lâm Tịch Nhan, đến cả Phương Nhược Khanh còn hoảng sợ nữa là

"Mẹ, nghe ông nói, trước kia mẹ và ba đám cưới cũng là vì gia tộc , vậy lúc đó mẹ hay ba, không có ý định tự chọn người mình yêu sao?" Lâm Tịch Nhịch nhai nhai bánh mì , không để ý hỏi . Phương Nhược Khanh luôn dịu dàng, khẽ cười một tiếng

"Nha đầu này, con muốn tìm hiểu chuyện quá khứ của mẹ và ba con sao?"

Lâm Tịch Nhan lắc đầu, trong mắt có chút bất đắc dĩ

"Con chỉ muốn biết, hai người không có tình cảm với lại thành gia đình với nhau , là một quá trình lâu dài thế nào"

Phương Nhược Khanh ngẩn người, ý cười nơi khóe miệng nhạt dần . Đường như hiểu thấu tâm tư con gái, bà sâu xa trả lời:

"Tịch Nhan , mẹ và ba con là đám cưới dòng họ ,tuy lúc trước cũng chưa hề gặp nhau, nhưng mà hai mươi năm nay không phải đều trôi qua rất mỹ mãn sao . Hơn nữa con và Cố Diễm Trạch còn quen biết từ nhỏ , hai người các con vẫn có tình cảm"

Vẫn có tình cảmbốn chữ này thật sâu đi vào trong đầu Lâm Tịch Nhan, hồi lâu sau , cô mới chậm rãi mở miệng

"Cái loại tình cảm này, con đã quên"

Phương Nhược Khanh sững sốt , phảng phất nhớ đến trận bệnh nặng vài năm trước . Lúc đó, Lâm Tịch Nhan sốt cao ba ngày ba đêm, sau khi tỉnh lại, kí ức lúc bé cũng theo con sốt mà dần dần phai mờ . Không ai biết là trận bệnh nặng kia từ đâu mà có , chỉ biết là nó xảy ra vào ngày thứ ba sau khi Cố Diễm Trạch xuất ngoại sang Châu Âu

"Tịch Nhan, mỗi người đều có một định mệnh của riêng mình , con có thể lựa chọn nhưng không thể nào chối từ"

Có thể chọn lựa người mình yêu , nhưng không cách nào cự tuyệt người phải cưới , là thật sao?

Lần đầu tiên Lâm Tịch Nhan cảm thấy , làm thiên kim nhà họ Lâm thật khổ không thể tả , cô có thể có tiền tài, địa vị, danh vọng nhưng thay vào đó cũng phải đánh mất đi thứ gì , tỷ dụ như tình yêu

"Cậu sao vậy?" Lộ Dịch Nhi nhìn hai người đàn ông áo đen , kì quái hỏi

Cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Tịch Nhan nhấm nháp vài hớp cà phê tinh khiết ,yếu ớt thờ dài

"Như cậu đã thấy, mình bị ba ruột phải người giám sát 24/24"

"Phụt" Lộ Dịch Nhi thiếu chút nữa là phun hết cà phê trong miệng ra , ánh mắt tràn đầy lạ lùng mang theo vài phần ý cười . Không ngờ đến , Lâm Tịch Nhan không gì không thể này cũng có thời điểm bất lực

"Lộ Dịch Nhi, cậu là đồ không có lương tâm! Mình bị thế này , mà cậu còn vui sướng nhìn người gặp họa!"

Lâm Tịch Nhan tỏ vẻ hờn mát , sao mình lại chơi với loại người hại bạn này! Không giúp bạn không tiếc mạng sống thì thôi đi , còn đâm sau lưng cô một đao

Lộ Tịch Nhi tỏ vẻ vô tội, lấy tay che lại nụ cười ác ý, cô cũng không muốn chọc giận nha đầu kia đâu!

"Ba cậu phải người theo dõi cậu, có thể là đã nhìn thấu một ý đầu mối rồi, không muốn cậu lại gây phiền phức trước khi kết hôn với Cố Diễn Trạch"

Lâm Chính Long cũng không phải đồ ngốc, mỗi khi con gái về trễ, ông sẽ luôn suy xét một chút. Trong đôi mắt trong suốt của Lâm Tịch Nhan toát ra một chút âm trầm, nếu như ba biết chuyện của cô và Thần Diệc Ca, không chừng ông sẽ làm ra vài chuyện tổn thương đến Ca, cô không thể để cho chuyện này xảy ra. Nhưng mà, chẳng lẽ cô cứ phải cưới một người xa lạ mà mình không thương sao?!

Lâm Tịch Nhan không cam lòng, cũng không thể nào tình nguyện

Lộ Dịch Nhi làm sao không hiểu được tâm tư Lâm Tịch Nhan, đôi mắt đảo một vòng, nghĩ ra chuyện gì, nói

"Mình còn một cách, cậu có thể thử"

"Cách gì?"

"Khuyên Cố Diễn Trạch từ hôn"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hôn Nhân Hoang Đường

Mấy chục tầng cao vút của công ti nhà họ Cô rất nhanh xuất hiện trước mắt Lâm Tịch Nhan. Sản nghiệp của nhà họ Lâm nếu mang ra so sánh có thể nói là vô cùng bé nhỏ, khó trách ba nhất định phải buộc mình bước chân vào gia tộc Cố, dùng cuộc hôn nhân này đổi lấy lợi ích cho Lâm gia, cũng xem như là xứng đáng

"Tôi muốn gặp giám đốc của các người"

Lâm Tịch Nhan vừa vào cửa đã nghe được giọng nói nhu hòa của thư kí X

"tiểu thư có hẹn trước không?"

Hẹn trước Lâm Tịch Nhan lắc đầu, thư kí X giương mắt nhìn cô gái mặc đồng phục nữ sinh xinh đẹp trước mắt cùng hai người áo đen đi theo phái sau. Nghĩ lại, làm sao có thể là của tổng giám đốc, chẳng lẽ cô là Hiện tại có rất nhiều nữ sinh vì tiền cái gì cũng có thể làm.

Không ngờ đến, lời nói kế tiếp của Lâm Tịch Nhan đã làm cho thư kí X sững tại chỗ, thật lâu cô mới lấy lại bình tĩnh

"Tôi là Lâm Tịch Nhan"

Lâm Tịch Nhan, ba chữ này thôi đã đủ không cần phải hẹn trước rồi

"Lâm tiểu thư, xin mời"

Thư kí mang theo cô đi lên tầng cao nhất của công ti, cũng là nơi giành cho những nhân vật cao cấp nhưng Lâm Tịch Nhan rất không quen với bầu không khí ở nơi này, rất áp lực khiến cho con người có chút hít thở không thông

Thư kí lịch sự mở cửa thang máy, phải biết rằng, dù nữ sinh có vài phần trường thành này vẫn chưa tốt nghiệp đại học, song tương lai sau này sẽ trở thành giám đốc phụ nhân, bất kể là ai, cũng phải chăm sóc

"Hai người ở đây chờ tôi"

Đã đến đây rồi, cô ấy hẳn là sẽ không bỏ trốn

Hai người đàn ông phía sau dừng bước, không nói một lời nhìn Lâm Tịch Nhan bước vào văn phòng

Lâm Tịch Nhan rất ghê tởm cái loại cảm giác lúc nào cũng bị người khác nhìn chăm chăm, nhất là đàn ông. Ánh mắt vô hình của họ theo dõi mình, khiến cho cô cảm thấy không được tự nhiên

Vào bên trong văn phòng, Lâm Tịch Nhan vừa đi vào, đã cảm thấy một cảm giác lạnh xẹt qua lưng

Bóng lưng cao ngạo của người đàn ông trước mắt, khiến cho người không dám nhìn thẳng. Mới liếc mắt một cái, anh đã khiến cho toàn bộ đường khí của Lâm Tịch Nhan hóa thành hư vô

Cô cúi đầu, không chút để ý đem sự chú tâm của mình dồn vào nơi khác, không hề nhìn anh

"Có việc muốn nói sao?" Giọng nói của anh truyền đến, cô nhếch miệng nhỏ nhắn, gật gật đầu

"Tôi đến là muốn xin ngài một chuyện"

Cố Diễn Trạch nghe xong, gương mặt tuấn đạt phi phàm hiện lên một ít ý cười, nụ cười thật ôn hòa, nhưng lại làm cho Lâm Tịch Nhan cảm thấy xa cách, trong khó hiểu lộ ra vài phần khiếp sợ

"Ngài có thể hủy bỏ hôn ước hay không?" Bốn chữ cuối cùng này Lâm Tịch Nhan nói ra rất nhỏ, nhưng âm lượng cũng đủ để cho Cố Diễn Trạch nghe rõ ràng

Hủy bỏ hôn ước Lâm Tịch Nhan biết nói như vậy sẽ khiến người ta khó xử, nhưng lên nhìn sắc mặt không thay đổi của Cố Diễn Trạch, khoe môi vẫn như trước cong thành nụ cười, lại khiến cô thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, anh ta cũng không muốn kết hôn với mình. Đúng vậy, có người nào nguyện ý kết hôn với một người xa lạ, cả đời phải sống cùng nhau đâu. Anh ta như thế này, là đồng ý rồi đi?

"Vì sao?" Nam nhân ngâm ý cười, không chút nào thay đổi cảm xúc hỏi lại khiến cho Lâm Tịch Nhan nhất thời nghẹn lời

Anh hỏi cô vì sao ư?

Lâm Tịch Nhan rất buồn cười, không biết nên dùng lý do gì để đáp trả. Cô mím môi nhẹ cười một tiếng

"Ngài Cố à, hủy bỏ hôn ước hoang đường này, phải cần lý do sao?"

Nêu như anh muốn cô tìm lý do, vậy thật xin lỗi, Lâm Tịch Nhan cô đúng là không trả lời được

Hôn ước hoang đường? đòi môi đẹp khẽ nâng lên, tạo thành một độ cong vừa mắt, anh tiến đến gần cô gái xinh đẹp trước mặt, cúi đầu sát vào cằm cổ trắng nõn của cô, cảm nhận mùi hương đặc biệt trên người. Lâm Tịch Nhan bị hành động tới gần của anh làm cho hoảng sợ, không khỏi lui về sau vài bước, rồi xa hơi thở của người đàn ông này. Cô nghe thấy bên tai truyền đến lời nói trầm thấp xen lẫn vài phần lạnh lẽo của Cố Diễn Trạch

"Nhưng mà cuộc hôn nhân hoang đường này, tôi không thể nào không làm"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thật Là Ngẫu

Rời khỏi công ti, mây trên trời có chút u ám, mưa nhỏ lát phát bắt đầu rơi xuống người đi đường qua lại

Lâm Tịch Nhan đứng một mình, đôi mắt sáng ngời lúc này khá âm trầm

"Tiểu thư, mời lên xe"

Cô hoàn hồn, lên xe ngồi. Không chờ xe nổ máy, di động đã rung lên từng hồi, nhìn thấy trên màn hình hiển thị chữ "Ca", Lâm Tịch Nhan mím môi, trong đầu nhớ lại lời nói vừa rồi của Cố Diễn Trạch, ý của anh là nhất định phải cưới cô, cuộc hôn nhân này hẳn là không thể tránh được, dù cho có van xin hay dùng dao uy hiếp

Không biết phải đối mặt với Thần Diệc Ca như thế nào, nhưng cô vẫn nghe điện thoại

"Ca à"

"Còn ở trường không? Tan học anh đến đón" Trước sau như một, vẫn là giọng nói thông thả dễ nghe của anh

"Em... .." Lâm Tịch Nhan khó nói, làm sao cô có thể nói cho anh biết, hiện tại cô đang bị người theo dõi 24/24

"Hôm nay trong nhà có chút việc, có thể là"

"Không sao:

Cô còn chưa từ chối, anh đã trả lời . Lòng khẽ ấm áp, anh luôn biết cô đang nghĩ gì

"Ca à , gặp được anh thật tốt"

Gặp được anh , thật tốt , quyến luyến đoạn tình cảm này thật tốt , em ngây ngốc nghĩ chỉ cần mình vẫn đứng vững như thế này ,chúng ta có thể ngăn trở mọi gió mưa . Mãi cho đến cuối cùng , anh ở bờ bên kia đại dương , mà em vẫn không còn ở chỗ này, mới biết được rằng tình yêu của chúng ta đã chết giống dòng thời gian bất tận

"Mẹ , ông, con về rồi"

Trở về nhà , cô lên tiếng chào hỏi, rồi lập tức về phòng

Lâm lão gia buông tờ báo trong tay ra, nhìn bóng lưng cháu gái biến mất trên thang lầu , lông mày trắng nhú lại , dường như cảm nhận được tâm tình của nó không được tốt

"Nhược Khanh à, sắc mặt Tịch Nhan không tốt , có phải mắc bệnh rồi hay không?"

Nghe được lời của cha chồng , Lâm mẹ bỏ dở việc chuẩn bị đồ ăn , ra khỏi bếp nói

"Vậy sao để con lên xem"

Phuong Nhược Khanh vào phòng đã thấy con gái đang tựa người trên ban công nhìn cảnh mưa

"Bảo bối à, con không khỏe sao?" Đến gần , bà cúi người thăm hỏi

"Con không sao đâu mẹ , chỉ là ba vẫn sai người theo dõi con ở trường nên cả người cảm thấy không được tốt" chu miệng , Lâm Tịch Nhan lời vũ khí tối thượng - làm nũng với bà

"Mẹ, mẹ có thể nói ba rút lại người theo dõi con được không . Con cũng 20 rồi , mấy học sinh khác nhìn vào rất mất mặt" Nói xong, cả người cô dựa vòng lòng của mẹ ruột , nũng nịu , chỉ thiếu là không khóc ra thôi

"Bảo bối ngoan , con gái ngoan của mẹ , con cũng biết là ba muốn tốt cho con , nhưng tính cách ông rất bướng bỉnh có nói cũng không thể lay động , có điều , con có thể" Phuong Nhược Khanh cười đến ôn hòa, Lâm Tịch Nhan ngược đầu , chớp mắt hiểu rõ ý của mẹ

Mười phút sau

"Ông à, hôm nay , ở trường học con bị người ta bắt nạt"

Lâm Tịch Nhan quyết miệng xuống lầu , tỏ vẻ oan ức

"Bắt nạt con? Không bị nha đầu con bắt nạt là may rồi!" Lão Lâm nghe vậy cảm thấy buồn cười, chỉ thấy cháu gái cúi đầu thấp hơn , tiện thể nói

"Ai bắt nạt nha đầu của ông rồi ? Ông nội làm chủ cho con"

Nghe được hai chữ làm chủ , Lâm Tịch Nhan ngược đầu, đôi mắt sáng như sao

Ngày hôm sau, không ngoài dự định , bóng dáng của 2 người vệ sĩ kia đã biến mất .

Chuyện tối hôm qua sau khi , Lâm ba trở về , đã nghe thấy tiếng của lão Lâm

"Tịch Nhan không còn là đứa trẻ nhỏ nữa, cả ngày anh phái người theo dõi nó, để nó trở thành trò cười của bạn học trong trường , anh có biết nó là con gái không, làm sao chịu được cách nhìn khác của mọi người . Anh thân làm cha, lại đi ăn hiếp nó!"

"Ba à, con là vì muốn "

"Con đừng có nói là muốn tốt cho nó. ông già tôi đây hiểu rõ cháu gái của mình thích nhất là tự do , nó vẫn còn ở nhà này thì sẽ không tự dưng biến mất được . Con đừng cứ như ông cụ non, cứ thích quản nó"

"Ba à , đưa con gái này của con ba cứ "

"Mặc kệ có đúng không? Cháu gái của lão Lâm tôi đây, như thế nào lại mặc kệ?!"

"Ba à , con "

"Tôi nói một câu thôi , anh rút người lại"

Lâm Tịch Nhan nhớ lại khí thế hùng hực của ông nội ngày hôm qua, lòng trầm than, thật ngầu! Lần đầu tiên, cô nhìn thấy ba bị lép vế đến mức không nói nên lời như thế. Rốt cuộc, cũng hòa một ván với ông rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sự Cố Ngoài Ý Muốn

"Ông của cậu thật tốt! Tớ cũng muốn có một người ông có thể thay mình làm chủ" Ánh mắt xinh đẹp của Lộ Dịch Nhi tràn đầy hâm mộ, ngoại trừ chú và thím của cô ra, những người thân khác của cô đều không còn sống nữa, còn Lâm Tịch Nhan lại là một cô gái hạnh phúc có được tình yêu của gia đình

"Ừ, nhưng mà ông, không là mọi người đều rất thích Cố Diễn Trạch"

"Ngoại trừ cậu" Lộ Dịch Nhi trêu, nhưng đây cũng là sự thật

"Ông muốn mình có thể kết hôn với anh ta. Lộ Nhi cậu biết không, nếu như không gặp "Ca", mình nghĩ mình sẽ theo lời của ông làm vậy. Nhưng mà, cuộc sống vẫn có một hai lần xảy ra những chuyện ngoài ý muốn"

Thần Diệc Ca chính là chuyện ngoài ý muốn trong lời Lâm Tịch Nhan

Cả đời này cô vẫn sẽ nhớ rõ trận nắng lớn giữa trưa kia, là lần đầu tiên gặp gỡ của anh và cô, không lãng mạng cũng không có tình cảm gì. Thậm chí, có vài lần cô còn không muốn nhìn anh

Giữa mùa hạ nóng bức, ánh sáng mặt trời chói mắt, gió nhẹ nhàng lay động uốn quanh ca khúc ngọt ngào

"tiểu thư à, vật này e rằng ở đây chúng tôi không thể sửa được"

Trong một cửa hàng đồ cổ, Lâm Tịch Nhan đang cầm chiếc hộp âm nhạc, nghe qua lời nói của chủ tiệm, sắc mặt cô trầm xuống, cúi đầu nhìn vào chiếc hộp âm nhạc đã mất tiếng. Cuối cùng lại là sửa không được, tuy là cô không biết ai tặng, nhưng dù sao nó cũng đã nằm trong phòng mình dài như vậy, hẳn là sẽ có chút hồng hóc

"Tiểu thư, đừng buồn, cửa hàng nhỏ này còn rất nhiều chiếc hộp âm nhạc như thế, để tôi dẫn cô đi xem"

"Không cần, cảm ơn"

Những cái hộp âm nhạc đó cũng không giống cái này. Từ sau trận sốt cao đó tỉnh lại, trong hai năm nay, cô đối với nhiều chuyện trong quá khứ cảm thấy rất xa lạ, duy chỉ có chiếc hộp âm nhạc này là mang lại cảm giác không giống. Cái cảm giác này, bản thân cô cũng không thể hiểu được

Bước ra khỏi cửa hàng đồ cổ, Lâm Tịch Nhan chưa bước được hai bước, thân người đã bị người khác đụng vào, chiếc hộp âm nhạc trong tay lập tức rơi xuống đất

"Bộp!" là âm thanh rơi của nó

Lâm Tịch Nhan há hốc, không kịp nói lời nào, nhìn chăm chăm xuống đất, không nói

"Xin lỗi"

Người con trai cũng nhìn chiếc hộp âm nhạc, ngồi xuống nhặt nó lên, nhưng chiếc hộp đã bị vỡ thành đôi, linh kiện nhỏ bên trong cũng văng tán loạn

Chiếc hộp đang cầm trong tay tự nhiên lại biến thành bộ dạng này, Thần Diệc Ca nhủ mảy, không ai nhìn thấy được sau lớp mắt kính đen là đôi mắt thập phần xấu hổ cùng áy náy

"Xin lỗi, tôi.... .."

Anh muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, là xin lỗi đã đụng phải cô ấy hay xin lỗi đã làm hư đồ của cô?

"Thần Diệc Ca!"

"Thần Diệc Ca.... .."

Cách đó không xa, là bóng dáng của mấy cô gái đuổi theo anh, còn cả tiếng la hét ước chừng có thể vang vọng đến mấy con phố

Thần Diệc Ca biến sắc, fan đã đuổi tới, buổi chiều này, anh tính thực hiện lời hứa với một đứa bé nhưng lại nuốt lời, bây giờ lại làm hư chiếc hộp âm

nhạc này

Lâm Tịch Nhan nghe thấy tiếng hét của những người phía sau, người này đang bị truy đuổi sao?

Tay nắm chặt góc áo của người con trai, Thần Diệc Ca ngăn người

Bên trong tiệm đồ cổ , ông chủ quan sát bên ngoài rồi quay lại nhìn cô gái và người con trai đứng phía sau cô

Lâm Tịch Nhan nhìn đám người đang dần chạy xa qua lớp kính, xác định đã không còn thấy bóng dáng

Cô quay lại, liếc nhìn gương mặt của người con trai đang gần trong gang tấc, từ kính nhỏ hẹp khiến cho khoảng cách giữa hai người cực kì gần . Hơi thở đàn ông của anh tuyệt đối không làm cô cảm thấy phản cảm, ngược lại rất thoải mái

Lui một bước , thu lại vài gợn sóng đang nổi lên trong mắt , cô lấy lại vài phần thân nhiên xa cách

"Cảm ơn" Thần Diệc Ca mở miệng, nhưng cô gái trước mặt không có vẻ gì vui

"Tôi chỉ là sợ anh chạy đi mất, không kịp đền lại thứ này cho tôi"

Lâm Tịch Nhan cực kì xem thường , tức giận muốn đoạt lại những phần còn lại của chiếc hộp âm nhạc trong tay anh

"Cái này hoàn toàn hư rồi"

Nghe được phiền muộn từ trong lời nói của cô gái, anh trầm nghĩ, thứ này đối với cô rất quan trọng sao?

Tuy là bị người truy đuổi mới đụng vào cô, nhưng anh vẫn là người sai lầm

Nhìn quanh bốn phía, Thần Diệc Ca mở miệng

"Tôi xin lỗi, tôi không cố ý làm hư nó . Tôi có thể đền lại một cái khác cho cô"

Đền sao? Lâm Tịch Nhan nâng giọng , xem ra mình gặp phải một đại thiếu gia rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Năm Ấy , Mặt Trời Rất Đẹp

"Không phải thứ gì cũng có thể dùng tiền để mua đâu , còn nói về tiền thì bản tiểu thư đây không thiếu . Anh cho anh là ai hả, có thể dùng tiền đền lại cho tôi một cái giống y đúc được không?"

Thần Diệc Ca giật mình , nghe xong lời nói của cô , cười bảo

"Cô hiểu lầm ý của tôi rồi , tôi không muốn dùng tiền đền bù cho cô"

"Tránh ra!"

Hai chữ cũng đủ khiến cho Thần Diệc Ca cứng họng không nói gì thêm nữa, nha đầu kia bảo tránh ra?! Là anh nghe lầm sao , sao lại có người bảo mình tránh, trực tiếp không thềm liếc mắt nhìn mình

"Cô"

"Sao nào?" Lâm Tịch Nhan hung dữ liếc mắt . Trùng mắt sao?! Thần Diệc Ca cảm thấy buồn cười

"Cô không biết tôi sao?" Giống như phát hiện chim cánh cụt trên đất liền , anh cười đến mức kì quái . Lâm Tịch Nhan nhìn nhìn người con trai lạ lùng , cười lạnh

"Tại sao tôi phải quen anh? Kì lạ nhỉ , anh cũng không phải con chó giữ nhà nhà tôi , tôi cần gì phải biết"

Anh , chó giữ nhà???? Thần Diệc Ca dở khóc dở cười, có chút tổn thương rồi

Gỡ chiếc kính đen xuống, trong đôi mắt đen kịt toát lên sự dịu dàng trong suốt

"Như vậy , bây giờ nên quen thôi"

Cô bấu môi , hấn quá lắm chỉ là mở kính mát ra, chẳng lẽ nhìn quen mặt hơn sao? Đồ lập dị

Lần này, Lâm Tịch Nhan không còn muốn nhiều lời nữa, quay đầu bỏ đi

Lần đầu tiên bị người ta đối xử lạnh nhạt như thế, nói thật , Thần Diệc Ca rất khó chấp nhận . Không ngờ, cũng có ngày sau khi bị người truy đuổi , anh lại gặp được một cô gái sống "cách biệt thế giới" như thế này , để rồi trở thành trò cười trong mắt người khác

Có điều, như vậy cũng tốt

Bước lên, anh chặn lại cô gái . Lâm Tịch Nhan nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mắt , đẹp thì đúng là đẹp thật , ít ra diện mạo bên ngoài cũng khiến cho người nhìn cảm thấy thư thái , nhưng mà hấn chặn mình làm gì ? Chẳng lẽ mình lại gặp phải một tên lưu manh!

"Tôi không có ác ý" Nhìn thấy sự nghi kị trong mắt người kia, Thần Diệc Ca cười nhẹ nhàng

"Tôi nghĩ , mình nên đền bù cho cô một chiếc hộp âm nhạc khác"

Lâm Tịch Nhan thờ dãi , nhưng lại sinh ra hứng thú với câu nói tiếp theo của người xa lạ

"Tôi không dám chắc có thể bồi thường cho cô một chiếc hộp âm nhạc giống như đức , nhưng có thể trả lại cho cô một kỉ niệm âm nhạc đẹp nhất đời người"

Hiện tại nhớ lại, Lâm Tịch Nhan cũng không biết khi đó , chính mình bị cái gì lại quên đi nguyên tắc không tiếp xúc với người xa lạ, cùng một người đàn ông gặp mặt chưa đến vài phút đi đến nơi đó .

Cô nhi viện Đây là lần đầu tiên Lâm Tịch Nhan đến nơi này, lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười tinh khiết của trẻ nhỏ , đám nhỏ vây quanh người con trai , dưới ánh sáng mặt trời, giờ phút này lại tỏa ra hào quang

Lâm Tịch Nhan hoa mắt rồi!

"Tiểu Bàn, gần đây có còn nghịch ngợm nữa hay không?"

"Không có , không có" Đứa nhỏ tên tiểu Bàn hươ hươ tay , khuôn mặt bầu bĩnh nở nụ cười ngây ngô

"Đại ca ca , tiểu Bàn gần đây rất biết nghe lời , hôm qua còn có một di đến viện , nhìn sơ qua đã nói rất thích em"

"Vậy sao" Thần Diệc Ca vuốt đầu đứa bé ,sống ở đây , được người nhận nuôi chính là ước mơ cùng hi vọng của đám nhỏ . Ước mơ đơn giản nhưng lại đầy kì vọng

Một đám trẻ nhỏ , cộng thêm một "trẻ lớn" . Lâm Tịch Nhan chỉ đơn giản thấy như vậy , cô không khỏi, cong cong khóe môi

"Đại ca ca, chị kia là sai?" Cô gái nhỏ chỉ chỉ Lâm Tịch Nhan đứng bên cạnh , Thần Diệc Ca cười khề

"Cô ấy là bạn của anh, nhưng mà" Nói xong, anh ra về oan uống

"Mới vừa rồi, hình như đại ca ca đã làm cho chị ấy không vui , bọn em có thể giúp anh làm cho chị ấy vui về trở lại được không?"

Ngay sau đó, đám nhỏ nhất loạt đồng tình , một bầy con nít vây xung quanh hai người, trong mỗi cái miệng nhỏ đều ngâm nga ca khúc dễ nghe

Lâm Tịch Nhan sau này mới biết được , mọi ca khúc bọn nhỏ hát hôm đó, đều là do bản thân Thần Diệc Ca dạy .

Năm ấy, mặt trời thật đẹp

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Em Rất Nhớ Anh

"Được rồi, không nói nữa , năm giờ ngày mai, mình phải đến khách sạn gặp Ca" Cô nói xong liền xách cặp chuẩn bị đứng dậy

"Khách sạn? Lâm Tịch Nhan , tình cảm hai người phát triển cũng quá nhanh rồi!" Tròng đen Lộ Dịch Nhi phóng to , mém chút nữa là cô té từ trên ghế xuống

Lâm Tịch Nhan đầu tiên ngẩn người , lúc sau mới hiểu được Lộ Dịch Nhi hiểu lầm ý mình, cô vài phần chán nản nói

"Cậu nghĩ cái gì đâu không! Ca cùng công ti họp trong khách sạn đó , khoảng chừng năm giờ mới xong , mình đi , bye"

Vừa dứt lời, không đợi Lộ Dịch Nhi đáp lại, người đã rời khỏi quán cà phê

Trong khách sạn năm sao , Lâm Tịch Nhan đứng ở đường chính đợi , nhàm chán chơi đùa với di động trên tay , cô lơ đãng nhìn , lại bất chợt sững sốt

Cách đó không xa là bóng dáng một người đàn ông ôm một cô gái xinh đẹp rời khỏi khách sạn . Lâm Tịch Nhan còn nhìn thấy rõ ràng, người đàn ông đó chính là Cố Diễn Trạch cao ngạo trước mặt cô ngày hôm qua

Lâm Tịch Nhan bé nhỏ nép mình sau cây cột , ló đầu nhìn Cố Diễn Trạch mang theo người phụ nữ kia đi qua , bàn tay thon dài không e ngại đặt lên bên hông cô gái, động tác vô cùng thân mật . Người này chắc là phụ nữ hân nuôi bên ngoài đi?

Nghĩ nghĩ như vậy , cô lấy điện thoại di động ra chụp hai người nọ vài tấm , cho đến khi họ đi vào thang máy

Nhìn ảnh chụp trong điện thoại, rõ ràng có thể thấy được Cố Diễn Trạch nghiêng mặt nói nhỏ điều gì đó với cô gái kia , khoảng cách hai người gần như thế, khẳng định là mối quan hệ của họ rất đặc biệt

"Cố Diễn Trạch , xem như tôi bắt được nhược điểm của anh rồi!" Lâm Tịch Nhan mừng thầm , nếu như cô mang mấy tấm ảnh chụp này cho người nhà xem, coi bọn họ còn cảm thấy Cố Diễn Trạch rất được nữa hay không

"Nha đầu, em cười ngu ngốc gì thế?" Từ phía sau , giọng nói của Thần Diệc Ca truyền đến , Lâm Tịch Nhan xoay người , đôi môi anh đào mở rộng rạng rỡ , nhào vào lòng người kia

"Ca à, em rất nhớ anh đó" Cô làm nũng dụi mũi vào bờ vai ấm áp của anh, ngửi mùi hương chỉ thuộc về Thần Diệc Ca

Thần Diệc Ca mỉm cười , quá lắm chỉ có 3 ngày không gặp mặt, nha đầu này làm cứ như là 3 năm

"Thỏa thuận ổn thỏa không? Anh ra nước ngoài hát , Fiona có phải là không vui không?" Ở trong lòng anh cô ngẩng đầu nhìn chiếc cằm nhỏ , trong đôi mắt linh động toát ra mấy phần thấu hiểu

"Đói bụng rồi, chúng ta ăn cái gì đi"

Lại như vậy rồi, lúc nào anh cũng đem những chuyện nặng nề gánh lên vai, còn ấm áp thì để cho cô

"Ừ" Cô gạt đầu, nắm tay anh rời khỏi khách sạn

Trong khách sạn ven biển

"Khoảng thời gian này , cô sẽ sống ở đây, có gì thì gọi điện thoại cho Phương Húc"

Cố Diễn Trạch cảm lấy áo vest đen khoác trên ghế , cô gái gạt đầu, tự biết rằng anh sẽ rời đi nên cũng không nói nhiều . Cô buồn mắt, nghĩ đến chuyện gì, liền ngẩng đầu hỏi

"Anh nhất định sẽ cưới cô ấy sao?"

Ánh sáng chiếu rọi vào phòng khiến thân hình to lớn của Cố Diễn Trạch càng thêm hoàn mỹ không tỳ vết . Anh không trả lời cô, rời khỏi phòng

Căn phòng to như vậy chỉ còn mình cô gái cô đơn tựa mình vào cửa sổ . Nhìn cảnh biển bên ngoài, khóe môi cô nâng lên tạo thành nụ cười khổ . Cố Diễn Trạch à, nhiều năm như vậy , em thật vẫn không hiểu nổi anh.

Bên trong xe, bầu không khí im phăng phắc . Trong ánh mắt thâm sâu của Cố Diễn Trạch là vẻ lạnh lùng trong trẻo . Phương Húc lái xe phía trước, có chút không yên lòng

"Việc gì?"

Anh mở miệng, dường như bản thân đã nhìn thấu suy nghĩ của Phương Húc

"Giám đốc , vừa rời ở khách sạn tôi chờ ngài ở đường chính có nhìn thấy Lâm tiểu thư" nhìn sắc mặt không có nửa phần thay đổi của ông chủ , Phương Húc hít sâu, nói tiếp

"Lâm tiểu thư cô ấy hình như có người trong lòng rồi, bọn họ rất thân mật"

Rất thân mật

Môi mỏng khẽ nhếch , Cổ Diễn Trạch cười như có như không nhưng Phương Húc lại cảm thấy thật lạnh gáy . Nụ cười này đối với Phương Húc , người đã theo Cổ Diễn Trạch nhiều năm nay, thật khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiểu Cổ Tử , Em Ghét Anh

Trong đêm khuya , chỉ còn một ánh đèn sáng

Quyển "Đạo đức kinh" cũng không làm cho cô bình tâm lại được . Đóng lại sách , cô nhìn ảnh chụp trong điện thoại

Chuyện ba làm không được , Cổ Diễn Trạch kia lại làm được rồi . Rốt cuộc tập đoàn Cổ có năng lực như thế nào? Mà theo như lời nói của ông thì cuộc hôn nhân này chính là một điều may mắn , nếu như không có cuộc hôn nhân này thì e rằng tập đoàn Lâm của cô cũng sớm bị người ta thu mua rồi

Cổ Diễn Trạch à, anh đã có người trong lòng rồi , lại có khả năng thu mua công ti Lâm thị . Vậy tại sao còn muốn phí công cưới tôi , để cho Lâm thị sống sót? Anh không giống với loại người ghi nhớ tình cũ

Suy nghĩ thật nhiều, cả người cô để rất phiền chán . Mắt cô dần nhắm lại , muốn ngưng dòng suy nghĩ của mình một lúc , nhưng trong đầu lại đột nhiên hiện ra một giọng nói, một hình ảnh mơ hồ

"Tiểu Cổ Tử, em ghét anh"

Lâm Tịch Nhan giật mình, mở choàng mắt tỉnh dậy . Đầu chợt nhớ đến điều gì, nhưng mỗi khi cô gắng nhớ lại , đầu óc đều rất đau

Cô nhíu mày ôm đầu, không nghĩ, không nghĩ nữa! Nghĩ nhiều cũng không ra

"Cổ Diễn Trạch , tôi mặc kệ anh đang âm mưu trò gì, Lâm Tịch Nhan tôi sẽ không ngoan ngoãn đi theo khuôn khổ"

Bên trong căn phòng im lặng u tối

"Giám đốc , đây là tư liệu của Thần Diệc Ca , cha mẹ cậu ta từng là nghệ sĩ kịch, song thân bất ngờ qua đời . Người đại diện của hắn chính là mẹ nuôi hiện thời"

"Cha mẹ ruột là nghệ sĩ kịch, còn bản thân lại làm ngôi sao ca nhạc" Cổ Diễn Trạch tùy tiện cầm lấy tài liệu , ánh mắt lơ là nhìn , giọng nói mang vài phần giễu cợt của anh khiến cho Phương Húc cảm thấy có một chút rét lạnh

"Về phần cậu ta và Lâm tiểu thư, hai người họ che giấu mối quan hệ rất tốt, không ai biết họ đã quen nhau hai năm" Phương Húc nói một hơi dài, bầu không khí trong phòng càng khiến cho ông cảm thấy áp lực . Ánh mắt của giám đốc lúc này lạnh đến mức có thể giết chết người rồi

"Ngoại trừ tiểu thư ra , Thần Diệc Ca lúc trước còn có một người bạn gái , cô ta chính là người mẫu Hạ Phi Nhi . Nghe nói ba năm trước , khi Thần Diệc Ca đưa ra lời chia tay , đã làm cho giới giải trí huyền não rất lớn"

"Hạ Phi Nhi" Giọng nói khàn khàn lạnh lùng vang lên , khóe môi của anh gợi lên một chút cười lạnh

"Gọi thiệp mời đến cho Hạ Phi Nhi tham dự buổi dạ tiệc đêm mai"

"Giám đốc" Phương Húc sợ mình nghe lầm, Cổ thị từ trước đến giờ không dính vào người của giới giải trí, lần này lại phát thiệp mời , mời họ tham gia dạ tiệc của Cổ thị, tin tức này khiến ông có chút không thể tiếp thu nổi . Nhìn ánh mắt đen lấy thâm sâu của Cổ Diễn Trạch, Phương Húc cũng không dám nói gì thêm, gật đầu nhận mệnh

Lâm Tịch Nhan , dạ tiệc đêm mai , em nhất định sẽ rất khó quên

Một ngày trôi qua thật nhanh, thời gian buổi tiệc diễn ra đã càng lúc càng cận kề . Lâm Tịch Nhan mặt bộ váy trắng thuần sắc trắng hoa lệ , tóc đen được

buộc lên tính tế , đồ trang sức trang nhã tô điểm thêm cho căn cổ trắng tinh của cô thêm xinh đẹp .

Ngay trong lúc Tiểu Lan đang muốn thay dây xích trên tay cô bằng vòng tay thủy tinh cho tương xứng với vòng cổ thì

"Tiểu Lan, không cần"

Trên tay cô là lắc tay hình cô bốn lá, đây là món quà của Thần Diệc Ca tặng , cô chưa bao giờ cởi bỏ nó ra , bất cứ lúc nào cũng mang trên tay

Phượng Nhược Khanh dịu dàng Lâm đi vào, nhìn con gái ăn mặc xinh đẹp động lòng người, liền tươi cười rục rờ

"Con gái mẹ thật xinh!"

"Cảm ơn mẹ" Lâm Tịch Nhan mỉm cười đáp , nhưng nụ cười chỉ tồn tại một phút lại tắt dần . Hôm nay lòng cô luôn cảm thấy không yên, có vẻ dạ tiệc đêm nay cô sẽ phải ứng phó với nhiều chuyện không hay

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không Phải Diễn Kịch Thì Là Gì

Trong hội trường tráng lệ , âm nhạc tao nhã hòa cùng ánh sáng chói mắt của đèn . Khách mời tham dự đều là những người nổi tiếng cả trong và ngoài nước . Cố Diễn Trạch mặt một thân tây trang màu đen đứng giữa đám người, khoe miệng luôn treo mồm nụ cười thần nhiên, tựa như không chút để ý , anh lơ đãng nhìn lão Lâm đi tới cùng Lâm Tịch Nhan về mặt không chút biểu tình . Lão Lâm chân không khỏe nhưng đến bữa tiệc lại không sử dụng xe lăn , Lâm Tịch Nhan đứng kề bên một tay đỡ lấy ông

"Ông nội" Cố Diễn Trạch lễ phép gật đầu , lão Lâm cười đáp trả mà Lâm Tịch Nhan đứng bên cạnh không nhìn được tròng mắt, âm thầm chửi rủa , ông nội của tôi chúng không phải của anh, đồ giả nhân giả nghĩa!

"Lão Lâm, lâu rồi không gặp, vẫn còn khỏe chứ?" Người lên tiếng là một phụ nữ trung niên đứng bên cạnh Cố Diễn Trạch , bà toàn thân là bộ âu phục bằng lông thú rất cao quý

"Cố phu nhân, thật vinh dự"

Cố phu nhân Lâm Tịch Nhan dò xét , mang ánh mắt dừng lại trên thân người phụ nữ trung niên kia . Bà ta là mẹ của Cố Diễn Trạch? Nhìn qua thật trẻ , chẳng lẽ là mẹ kế? Lâm Tịch Nhan bị chính suy nghĩ ác ý của mình đẩy vào trạng thái mơ màng, mãi cho đến khi lão Lâm huych tay vào khuỷa tay cô, nói

"Tịch Nhan, đây là bác Cố , mẹ của Diễn Trạch"

"Bác Cố , xin chào"

Tần Lan nhìn Lâm Tịch Nhan mỹ miều trước mặt cũng là con dâu tương lai của mình , nhìn sơ qua cũng là cô gái khiến người gặp người thích . Bà bước lên nắm chặt tay cô, thân thiết nói

"Tịch Nhan lớn rồi, đúng là nhu thuận động lòng người"

Lâm Tịch Nhan lòng hốt hoảng, không biết nên nói gì, chỉ mỉm cười yếu ớt . Đuôi mắt nhìn qua Cố Diễn Trạch , thấy đôi mắt hẹp dài của anh chỉ nhìn cô , còn mơ hồ có chút ý cười nghiền ngẫm . Cô quay đầu né tránh ánh mắt khiến cô ngán lãn khó chịu

"Diễn Trạch à, mang Tịch Nhan đi làm quen với mọi người đi"

Cố Diễn Trạch buông ly sâm banh trong tay ra, mang theo nụ cười lịch thiệp

Lâm Tịch Nhan cau mày, bản thân không rành mấy chuyện mua bán . Cô cũng cần phải đi làm quen sao? Có điều , vừa vặn cô cũng có chuyện muốn nói với anh

Cố Diễn Trạch thuận tay đỡ lấy eo nhỏ của cô . Lâm Tịch Nhan ngẩng người, muốn tránh thoát, nhưng thân mình đã bị anh đẩy vào bên trong đám người

"Lão Lâm nhìn kia , bọn chúng thật xứng đôi"

"Ừ , hai đứa trẻ đều có tình cảm với nhau, hi vọng rằng sau khi kết hôn chúng nó có thể hòa thuận"

Tần Lan gật đầu đồng tình , phóng viên bên ngoài đã đến khá đông đủ , lúc này đã không còn sớm nữa

Cố Diễn Trạch giới thiệu từng người để cô biết . Lâm Tịch Nhan vẫn mỉm cười cứng đờ , cô hoàn toàn không để vào tai lai lịch của bất cứ người nào .
Mãi cho đến khi người xung quanh tản dần , cô mới nghiêng người nhỏ giọng thăm thi với Cố Diễn Trạch bên cạnh

"Ngài Cố , trước mặt người khác diễn kịch không mệt sao?" Cô lắc eo cố tránh thoát khỏi bàn tay đang vận lực kia

"Lâm tiểu thư muốn diễn kịch?" Cố Diễn Trạch cười nhạo , trong nụ cười tán mát ra hơi thờ tà mị

Lâm Tịch Nhan cười lạnh

"Ngài Cố à, hôm qua ngài còn cùng mỹ nhân tâm sự ở khách sạn, hôm nay lại tỏ vẻ có ý với tôi trước mặt trường bối ,đây không phải diễn kịch thì là gì?"

Cố Diễn Trạch , tôi xem anh giải thích chuyện hôm qua như thế nào!

Trông mắt đảo quanh , lời nói của cô mang theo ý nghĩa khinh thường , lần trước đã để cho anh thắng thế , hôm nay Lâm Tịch Nhan phải lấy lại bản thân . Cô đảo mắt , một khuôn mặt quen thuộc bất ngờ xuất hiện trong đại sảnh

"Ca.... .." Lâm Tịch Nhan có chút sững sốt, Cố thị cũng mời anh sao?

Bàn chân vừa định tiến lên vài bước , Cố Diễn Trạch vẫn không nói lời nào bất ngờ thốt ra một câu

"Lâm tiểu thư , hôm đó không phải cô cũng hẹn người ở khách sạn sao , chẳng phải hôm nay em cũng đang diễn kịch?"

Bước chân dừng lại , ánh mắt linh động mở to , sau lưng Lâm Tịch Nhan cảm thấy có chút rét lạnh . Hắn biết

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cố Diễn Trạch Thâm Trầm

Hắn biết

Cố Diễn Trạch đã biết chuyện của cô với Thần Diệc Ca rồi?! Nên việc Ca đến buổi dạ tiệc này không đơn giản

Lâm Tịch Nhan hung hăng trừng mắt với tên đàn ông giao quyết , vừa định mở miệng nói cái gì , cô đã nghe một giọng nữ mềm mại truyền tới

"Mộc Phong!"

Mộc Phong Lâm Tịch Nhan nhìn hướng đường chính , một cô gái trang điểm khá đậm mặc quần áo da màu đỏ đang đi tới . Cô gái này đối với cô mà nói , vừa xa lạ vừa quen thuộc . Xa lạ là vì hôm nay là lần đầu tiên cô thấy cô gái ở ngoài đời , còn quen thuộc là vì đây là cái tên mà cô đã được nghe qua rất nhiều - Hạ Phi Nhi

Thần Diệc Ca dừng bước , không quay đầu nhìn Hạ Phi Nhi lấy một lần

Hạ Phi Nhi không để ý , khoe môi vẫn mang theo nụ cười, tiến lên hai bước, đứng song song với anh . Cô mỉm cười đến động lòng người, nhưng người con trai phong độ bên cạnh vẫn chưa hề quay lại lấy một lần

"Mộc Phong , lâu rồi không gặp"

Thần Diệc Ca khoe môi cong nhẹ, buộc lòng nở nụ cười lạnh

"Hạ tiểu thư, e rằng cô nhận lầm người"

Nhận lầm người à? Hạ Phi Nhi tự giễu . Cô đã sớm biết, bản thân không xứng đáng gọi ra tên thật của anh , Thần Mộc Phong . Thần Diệc Ca quá lắm chỉ là nghệ danh, sau khi sửa lại một chút tên thật .

Thần Mộc Phong, cái tên này của anh hầu như không ai biết vì sau lưng nó là cả một câu chuyện xưa cũ

Lâm Tịch Nhan chưa hề nhìn thấy Thần Diệc Ca như thế này, nụ cười trào phúng là thứ mà anh không nên sở hữu

Một người có thể khiến mình bộc lộ cảm xúc thật, Lâm Tịch Nhan nghĩ, có lẽ Hạ Phi Nhi đối với Thần Diệc Ca mà nói, vẫn là một người không thể quên được. Thậm chí, cô còn cảm thấy, giờ phút này bọn họ đứng cùng một chỗ, ngôi sao ca nhạc với người mẫu nổi tiếng thật xứng đôi

Cố Diễn Trạch ngậm ý cười, lôi kéo tay Lâm Tịch Nhan đi về hai người phía trước

Đột ngột cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay, Lâm Tịch Nhan giật mình, nhưng tay đã bị anh nắm chặt không thể gỡ ra. Tên Cố Diễn Trạch này thật âm trầm, hơn nữa lại rất thích nắm tay cô, nhất định là có vấn đề, có thể là anh ta bị mất hội chứng thích cưỡng ép

Cùng nhau đối mặt, quả thực Lâm Tịch Nhan đã không thể hình dung nổi cảm xúc của mình giờ phút này như thế nào nữa, là xấu hổ, bất lực hay thậm chí là sợ, nếu có thể cô rất muốn tìm một cái hang để chui vào

"Ngài Cố, xin chào"

Kẻ đánh vỡ cục diện bế tắc này là Hạ Phi Nhi, cô không hề biết mối quan hệ trước mắt của ba người này. Hôm nay đến đây, cô chỉ muốn tham gia lễ bổ nhiệm giám đốc mới của Cố thị, cũng là công ty làm mưa làm gió hiện tại ở thành phố T. Nếu có thể hợp tác với Cố thị, hoặc làm cho vị giám đốc này chú ý đến mình, thì tiền đồ về sau của cô nhất định sẽ rất sáng chói

Ngài Cố Thần Diệc Ca gật đầu cười khẽ, khó trách

Cố Diễn Trạch nhà họ Cố, Lâm Tịch Nhan, anh nên sớm đoán ra là hần

"Nhan Nhan, giới thiệu cho em một chút, vị này là Hạ Phi Nhi, vị này là ngài Thần Diệc Ca, nói qua chắc em cũng biết"

Nhan Nhan đây là lần đầu tiên có người gọi cô như thế. Tại sao lại quen thuộc như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Có Phần Bất Tiện

"Nhan Nhan, "Nhan Nhan, giới thiệu cho em biết một chút, vị này là Hạ Phi Nhi, vị này là ngài Thần Diệc Ca, nói qua chắc em cũng biết"

Nhan Nhan Đây là lần đầu tiên có người gọi cô như vậy. Tại sao lại quen thuộc như thế?

Cô kinh ngạc nhìn Cố Diễn Trạch, trong ánh mắt là vẻ khó hiểu mê mang, nhưng rất nhanh sau đó lại chuyển thành xem thường. Anh ta biết rõ quan hệ của mình và Thần Diệc Ca, giới thiệu như thế là chuyện thường tình phải làm

"Xin chào, Lâm tiểu thư" Hạ Phi Nhi lịch sự đáp lễ, quan hệ của Lâm Tịch Nhan và Cố Diễn Trạch, cả thành phố T này không ai là không biết

"Xin chào" Lâm Tịch Nhan hồi đáp, đôi mắt trong suốt thỉnh thoảng đảo qua Thần Diệc Ca vẫn còn duy trì im lặng. Về mặt anh vẫn không thay đổi, còn không thèm nhìn cô

Ca, là hiểu lầm mối quan hệ của cô và Cố Diễn Trạch sao ?!

Lâm Tịch Nhan cảm thấy khó giải thích. Trước mặt nhiều người, cô chỉ có thể tỏ vẻ xa lạ với Thần Diệc Ca, đành phải để lỡ mất cơ hội giải thích với anh

"Mời hai vị đến tham dự buổi tiệc tối hôm nay, là muốn bàn bạc một chút chuyện hợp tác"

Lời nói của Cố Diễn Trạch đã được Hạ Phi Nhi đoán trước từ lâu, Thần Diệc Ca không chút nào để ý cùng Cố Diễn Trạch ngược mắt nhìn nhau. Lâm Tịch Nhan cảm thấy, ánh mắt của hai người rất lạ, giống như ngôi sao ca nhạc điểm đậm vs giám đốc thâm trầm. Không, không, không, óc heo của cô lại đang nghĩ đến chuyện vô vẩn gì rồi!

"Tôi hi vọng hai vị có thể đại diện cho công ti Vũ Minh mới được thu mua của tập đoàn Cố"

"Đại diện công ty?" Đây là lần đầu tiên Hạ Phi Nhi nghe đến chức vụ này

"Công ty Vũ Minh sẽ được sửa đổi thành công ti kinh doanh loại hình khách sạn, tìm người đại diện là hai vị hiện tại rất thích hợp"

Rất thích hợp Lâm Tịch Nhan cắn môi, Cố Diễn Trạch khẳng định đã điều tra ra mối quan hệ của Hạ Phi Nhi và Thần Diệc Ca, nếu không,

làm sao hẳn ta có thể khéo léo chọn hai người họ làm người đại diện được? Tên đàn ông nguy hiểm này, rốt cuộc đang toan tính điều gì?

"Giám đốc Cổ , được công hiến cho thành công của quý công ti là vinh dự của tôi"

Lâm Tịch Nhan cảm thấy mình và Thần Diệc Ca chỉ giống như nhân vật làm nền, cô không nhận được ngược mắt xuống . Đã vậy , chi bằng mình lo luôn !

"Ngài Thần ý ngài như thế nào?"

"Được Ngài Cổ đây nhìn trúng, sao lại không bằng lòng" Thần Diệc Ca không nặng không nhẹ nói , ánh mắt thông suốt nhìn Lâm Tịch Nhan , trên khuôn mặt tuấn tú còn thêm thắt một nụ cười

Theo lẽ thường tình, nụ cười này cũng là vì lịch sự nhưng đối với Lâm Tịch Nhan , ít ra nó cũng khiến cô an lòng . Ít ra , sự hiện diện của Cổ Diễn Trạch không gây thêm khoảng cách cho mối quan hệ của hai người

"Nhan Nhan , để tôi giới thiệu những người bạn khác cho em"

Tựa như chó con bị xích cổ , Cổ Diễn Trạch là chủ nhân , anh nói đi đến đâu cô cũng phải đi đến đó

Cổ Diễn Trạch , đồ khôn nham hiểm này , chờ đến buổi dạ tiệc này chấm dứt , tôi xem anh còn kiêu ngạo kiêu gì nữa!

Tuy rằng đang bị Cổ Diễn Trạch nắm mũi dẫn đi, nhưng ánh mắt cô chưa bao giờ rời xa Thần Diệc Ca . Cô nhìn thấy Hạ Phi Nhi thì thầm to nhỏ điều gì vào tai anh , chỉ cảm thấy Hạ Phi Nhi cười đến ngại ngùng , mà Thần Diệc Ca cũng không cự tuyệt lắng nghe cô nói chuyện

Ca à, hôm nay cô ấy gặp lại anh, anh sẽ dao động chứ?

"Nhìn thấy người trong lòng cùng tình cũ ở bên nhau, cảm giác thế nào?"

Giọng nói mỉa mai , khêu gợi là thứ mà Lâm Tịch Nhan luôn rất thích nghe , nhưng việc anh dùng nó để châm chọc lại khiến cô rất khó chịu

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nở nụ cười ,cô cười đến quỵên rũ , trong ánh mắt linh động là thật sâu khinh thường

"Cố tổng giám đốc à, châm chọc tôi là thú vui tao nhã của ngài sao? Vậy sở thích đó có vẻ quá dễ tiện rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đây Là Lễ Đính Hôn?!

Dù sao thì cô cũng là thiên kim danh môn, nếu không phải quá bức tức thì cô cũng không mắng ngài giám đốc đây như vậy .A! Lâm Tịch Nhan cảm thấy rất kì lạ , Cổ Diễn Trạch rốt cuộc là muốn cái gì? Danh vọng, tiền tài , hẳn đều có , phụ nữ thì khỏi bàn đến đi , vậy nên nếu nói là hẳn thích cô , thật sự muốn kết hôn cùng cô, thì cô thà tình nguyện nhảy sông Hoàng Hà còn cảm thấy hợp lý hơn!

"Nhan Nhan à, tôi không thích con gái thô lỗ" Gương mặt yêu nghiệt ngậm cười , Lâm Tịch Nhan cố gắng khống chế bản thân không hất ly sâm banh trên tay vào cái bàn mặt xinh đẹp kia . "Nhan Nhan" đại từ xưng hô này nghe kiểu gì cũng đều thật kì quái

"Tôi " Mặc kệ anh thích loại con gái gì , lời muốn nói đã bị nuốt xuống bụng . Lâm Tịch Nhan nhìn hội trường xung quanh đều là phóng viên , một buổi dạ tiệc , cho dù có mời cả ngôi sao ca nhạc cùng người mẫu , nhưng không đến mức phải mời nhiều phóng viên như vậy đi

"Kế tiếp, xin mời Cổ phu nhân nói vài điều"

Không biết giai điệu tao nhã đã ngừng lại khi nào , Tần Lan đoan trang cao quý bước lên sân khấu , nhìn lão Lâm một lần rồi chuyển ánh mắt sang Lâm Tịch Nhan cùng Cổ Diễn Trạch, trong nụ cười đầm đìa còn có chút ý vị sâu xa

"Rất cảm ơn các vị đã đến tham gia buổi dạ tiệc tối nay của công ti chúng tôi, có điều tôi xin vui mừng thông báo đây cũng là lễ đính hôn"

"Đính hôn.... .."

Lời thông báo vừa rồi của Tần Lan đều khiến cho toàn hội trường kinh ngạc . Cánh phóng viên liên tục chụp ảnh

Tiệc đính hôn là ai đính hôn? Lâm Tịch Nhan chu môi , đầu óc xoay chuyển , không phải là

Ánh mắt mở to, môi nhỏ chu chu bắt đầu mở rộng

"Tiệc đính hôn như lời Cố phu nhân nói, có phải của giám đốc Cố cùng tiểu thư Lâm thị hay không?" Một người lên tiếng hỏi

Không chờ câu trả lời , cánh phóng viên đã bắt đầu đặt câu hỏi

"Sớm nghe được giám đốc Cố cùng tiểu thư nhà họ Lâm đã có hôn ước từ nhỏ, hôm nay lại tổ chức đính hôn , vậy khi nào hôn lễ chính thức mới được cử hành?"

Lâm Tịch Nhi chỉ cảm thấy hít thở bắt đầu không xong, đầu óc choáng váng vô cùng, hôn lễ sao?!

Giờ phút này người bị phóng viên bao vây không chỉ có Tần Lan, mà còn có kẻ trong cuộc , cũng chính là đôi thanh mai trúc mã trong mắt mọi người

"Đúng thế, hôm nay là lễ đính hôn của bọn trẻ " Tần Lan xác nhận , Lâm Tịch Nhan một bên nhìn ông nội, cô cảm thấy buổi dạ tiệc này thực chất là một âm mưu , ông nội mang cô đi bán ?!

"Ngài Cố , hôn lễ với Lâm tiểu thư khi nào được cử hành?" Lễ đính hôn của hai nhân vật chính đã được chính thức xác nhận, cánh phóng viên đã bắt đầu hỏi về hôn lễ

"Hôn lễ sẽ được quyết định vào ngày 7 tháng sau "

Ngày 7 tháng sau , Lâm Tịch Nhan trừng mắt nhìn người đàn ông đang cường chế ôm cô vào lòng , nghe câu trả lời bàng hoàng của anh

Cô ngoại trừ bàng hoàng , khiếp sợ không còn gì khác

"Anh " Lâm Tịch Nhan mở miệng , nhất thời không biết nên nói với người này cái gì . Anh ta lại cố tình ôm cô chặt hơn , miệng dán bên tai cô , nhỏ giọng thăm thẳm

"Nhan Nhan nhìn tâm nhìn ông nội mình mắt mặt sao?"

Ông nội tên Cố Diễn Trạch này đã nắm được điểm yếu của cô . Đúng vậy , trước mặt nhiều phóng viên như thế, nếu như cô nói không phải hoặc là không muốn thì ông nội sẽ như thế nào ? Bản thân cô sẽ mang đến rất nhiều phiền phức cho nhà họ Lâm

Nhưng mà, nếu như thừa nhận buổi lễ đính hôn này , vậy thì

Đúng rồi ,Ca!

Ánh mắt bối rối xuyên suốt qua đám đông , Thần Diệc Ca môi mím khe khẽ nhếch , ánh mắt thâm sâu không thấy đáy . Ca à, tin tưởng em có miệng nhưng khó nói , Lâm Tịch Nhan chỉ hi vọng anh có thể nhìn thấu ánh mắt khẩn cầu của cô

"Các vị phóng viên , thông tin liên quan đến công việc sau khi buổi dạ tiệc kết thúc chúng tôi nhất định sẽ trả lời . Hiện tại, xin mời nhân vật chính của chúng ta đêm nay vì mọi người nhảy một điệu"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cố Diễn Trạch , Đồ Đê Tiện Đây!

"Các vị phóng viên , thông tin liên quan đến công việc sau khi buổi dạ tiệc kết thúc chúng tôi nhất định sẽ trả lời . Hiện tại, xin mời nhân vật chính của chúng ta đêm nay vì mọi người nhảy một điệu" Cố Phu Nhân vừa lòng mỉm cười , ánh mắt chúc phúc của tất cả mọi người đều tề tựu cùng một chỗ . Lâm Tịch Nhan thật muốn khóc không ra nước mắt , cô bị Cố Diễn Trạch nắm tay dẫn vào giữa trung tâm hội trường , âm nhạc vừa vang lên, anh đã choàng tay ra sau lưng ôm lấy eo bạn nhảy

Dưới ánh sáng chói mắt của đèn chùm , gương mặt bánh bao của Cố Diễn Trạch dường như có chút mơ hồ trong mắt Lâm Tịch Nhan , cô cũng không biết , bản thân đang bị người khác cường ép phải nhảy

Điệu Valse này cô chưa bao giờ nhảy cùng với người nào, ngay cả người trong lòng, nhưng vào lúc này, trước mặt mọi người ,trong lúc bức bách , cô buộc phải nhảy cùng người đàn ông mà mình ghét nhất một bản

Thình thoảng quay đầu nhìn lại , bóng dáng Thần Diệc Ca đã biến mất

Mà ngay cả Hạ Phi Nhi cũng chẳng thấy đâu

"Cố phu nhân tương lai, khiêu vũ thật nghiêm túc"

Như muốn trừng phạt cô "nghiêm túc nhìn xung quanh", bàn tay đặt ở hông không khỏi bóp chặt vài phần. Lâm Tịch Nhan đau nhói, cô nhú mảy, trừng mắt tức giận

"Cố Diễm Trạch, đồ đệ tiện này"

Lâm Tịch Nhan nghiêng răng nghiêng lợi, tên đàn ông này dựa vào cái gì mà lúc nào cũng tỏ vẻ chiếm ưu thế, khiến cô thật chật vật!

"Rất vinh dự"

Bị người chủi là đệ tiện, còn cảm thấy vinh dự! Biện thái, Lâm Tịch Nhan chỉ có thể dùng hai chữ này để hình dung đối phương

Họ Cố kia, là anh bắt nhân trước, vậy đừng trách bản tiểu thư đây bất nghĩa! Anh muốn mượn đám phóng viên để gây dư luận, tôi sẽ đem mấy tấm ảnh chụp này của anh công bố, xem anh còn mặt mũi nào kết hôn với tôi!

Biệt thự họ Lâm

"Phu nhân, lão gia đã trở về"

Phương Nhược Khanh tươi cười chào đón hai người, biểu tình của một già một trẻ ngày hôm nay thật tương phản. Lão Lâm ý cười tràn đầy ánh mắt, nhìn sơ qua cũng biết đang rất vui vẻ. Lâm Tịch Nhan ánh mắt lại như vô thần, trong lòng không khỏi có chút mất mát

"Bảo bối, con sao vậy? Đính hôn không vui sao?"

Phương Nhược Khanh khó hiểu, thương yêu nhìn Lâm Tịch Nhan, trong đôi mắt bà ẩn chứa nụ cười thỏa mãn. Lâm Tịch Nhan lắc đầu, không biết nên mở lời nói với mẹ ruột thế nào, đành tùy tiện tìm một lý do thoái thác

"Không, chỉ là con cảm thấy lễ đính hôn hôm nay có chút đột ngột, ba và mẹ cũng không tham dự buổi lễ này....."

Lâm Tịch Nhan bối rối, Cố Diễm Trạch là vì ba mất sớm, trong nhà anh chỉ còn mỗi một mình Cố mẹ, còn cô thì ba mẹ vẫn khỏe mạnh, nhưng lễ đính hôn của mình chỉ có mỗi sự tham dự của ông

Phương Nhược Khanh khẽ biến sắc, trong lòng biết con gái có chút tức giận, tay ve vuốt tóc con, cười nói

"Tịch Nhan, lễ đính hôn này cũng là do Cố gia tự ý quyết định, vốn tưởng rằng có thể chờ ba con từ nước ngoài trở về, nhưng chẳng biết tại sao, Cố gia đã dời lại buổi lễ đính hôn vốn định tổ chức vào giữa tháng sau vào ngày hôm nay. Mẹ cũng mới từ ti vi mới biết được chuyện đính hôn này"

Thật vậy sao Lâm Tịch Nhan khó hiểu, tại sao mọi chuyện lại đột ngột như vậy

Từ khi nào mà Lâm thị đã toàn quyền nghe theo lời Cố gia rồi, Cố gia có thể tùy thời quyết định mọi chuyện Cuộc hôn nhân này cũng chỉ là một cái quyết định tùy thời thôi sao?

"Mọi người, thật sự hi vọng con lấy Cố Diễm Trạch sao?"

Không dự đoán được Lâm Tịch Nhan sẽ hỏi ra một câu như thế này, cả Phương Nhược Khanh và lão Lâm đều ngẩn người, không khí lúc này im lặng vô cùng. Lâm Tịch Nhan cười khô, gật đầu, tùy tiện coi bỏ dây buộc tóc, mái tóc đen thẳng nháy mắt buông xuống, cô không nói gì khác, trực tiếp lên lầu

Chỉ còn lại hai người đối mặt nhìn nhau, không nói gì

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cô Gái Trong Khách Sạn

"Trong lòng em

Là nơi anh ngự trị

Sunshine, its on my heart

Anh sẽ luôn vì em

Dưới hành hoa nở quay đầu lại , ngắm nhìn nơi đây"

Điện thoại vang lên bài hát của anh, tựa như luồng nước trong rót vào lòng cô không khỏi khiến Lâm Tịch Nhan lưu luyến

Ca , vì sao không nhận cuộc gọi, ngay cả lời giải thích anh cũng không muốn nghe sao?

Cuộc gọi vẫn như cũ bị bỏ lỡ . Lâm Tịch Nhan chỉ đành có thể lưu lại thư thoại cho anh, hi vọng anh có thể nghe được

"Ca, chuyện đêm nay em thật sự không biết nó lại thành như vậy ,nhưng xin anh tin tưởng em, cho đến bây giờ em cũng không ngờ đến sẽ phải cưới người kia , còn nữa ngày mai khi tan học, em vẫn ở chỗ cũ chờ anh, mặc kệ anh đến hay là không đến, em vẫn sẽ chờ đợi"

Đợi hồi lâu , điện thoại vẫn như trước im lặng . Lâm Tịch Nhan nhớ đến Hạ Phi Nhi đột ngột xuất hiện đêm nay , đồng thời Cố Diễn Trạch lại nói muốn tìm hai người là người đại diện , rõ ràng là có ý xấu . Anh muốn là muốn cái gì , là muốn Hạ Phi Nhi cùng Ca nói lại tình cũ , sau đó trực tiếp khiến cô bị vứt bỏ?

"Cố Diễn Trạch chết tiệt, anh với tôi có thù oán sao?!"

"Nghe đi , nghe đi, Lộ Dịch Nhi đang gọi đến" Di động đột ngột phát ra giọng nói chanh chua của phụ nữ, Lâm Tịch Nhan cũng không vì điện thoại reo mà vui vẻ , bởi vì tiếng chuông này chỉ đại diện cho cuộc gọi của Lộ Dịch Nhi mà thôi

"Làm ơn đi, cậu lại trộm thay đổi chuông điện thoại của mình sao?" Không chờ cho đối phương mở miệng , Lâm Tịch Nhan mất kiên nhẫn mở lời

"Làm ơn đi , nhạc chuông kia của cậu nghe nhảm tai quá rồi .Đối với người khác mình không xen vào, nhưng nếu là mình gọi đến , mình muốn cậu phải biết! Haha Nói đi, tin tức đêm nay là thật sao? Cậu thật sự đã đính hôn?!"

Không lẽ là cậu không Lâm Tịch Nhan "Ừ" một tiếng, không có cơ hội.

"Lâm Tịch Nhan, cậu muốn tôi chửi cậu ngu ngốc như thế nào đây! Không phải cậu đã có ảnh chụp trong tay sao? Còn chơi không lại hử?" Thà Lộ Dịch Nhi không biết, chứ chứng cứ quan trọng như vậy có thể khiến cho Lâm Tịch Nhan lật ngược thế cờ dễ như trở bàn tay

"Ảnh chụp đó , mình thừa nhận mình không có bản lĩnh . Cố Diễn Trạch đó đúng là đồ không biết xấu hổ , mình không trở tay kịp Sáng mai mình sẽ lại tìm đến anh ta một lần, dùng bức hình này trao đổi hủy bỏ hôn lễ, nếu hửn ta đồng ý, vậy thì bọn mình hòa bình giải quyết , còn nếu không, mình sẽ sử dụng sức mạnh của truyền thông để giải quyết!"

Nghe được bốn chữ cuối , Lộ Dịch Nhi cảm thấy cả người rét lạnh, nha đầu này, thủ đoạn cũng thật tàn độc quá đi !

"Biện pháp nghe có vẻ hữu dụng, nhưng mình cảm thấy cậu còn phải làm cho xong một việc"

"Việc gì?" Lâm Tịch Nhan giờ phút này vô cùng rối loạn, bất kể là phương pháp gì, chỉ cần có thể ngăn cản cái hôn lễ kia là được

Tiếp theo , nghe xong lời Lộ Dịch Nhi nói, Lâm Tịch Nhan ngớ người

"Không phải cậu nói, bức ảnh kia chụp ở khách sạn sao Cậu thử đi điều tra xem cô gái đến khách sạn cùng Cố Diễn Trạch là ai , trong thời điểm quan trọng , cậu có thể sử dụng cô gái đó Phần sau cậu không cần mình nói hết chắc cũng tự hiểu rồi đi"

Điều tra cô gái đó Lâm Tịch Nhan trắng đêm mất ngủ , kiểu gì cũng cảm thấy bản thân đang chuẩn bị đi bất gian

Điều tra được rồi thì sao? Cho cô ta tiền để cô ta chứng tỏ mình được Cố Diễn Trạch bao nuôi? Thật buồn cười, ai đòi lại hi sinh "cái bao tiền bự" của mình chỉ đổi lại chút tiền còm cõi của cô?!

Ngay lúc cô suy nghĩ nên cùng Cố Diễn Trạch thảo luận thế nào thì một phong thư bất ngờ xuất hiện trên màn hình, trên màn hình điện thoại hiển thị một dãy số lạ .

Mở thư , bên trong là một bức hình rất rõ , tuy địa điểm có chút mơ hồ , song ngũ quan của hai người đang hôn môi trên bức ảnh rất rõ ràng , mỗi góc cạnh chụp đều có thể nhìn thấy được , từ đó có thể xét đoán người chụp ảnh kỹ thuật rất cao!

Lâm Tịch Nhan gất gao cắn chặt môi , Ca, đây là nguyên nhân anh không tiếp điện thoại của em sao? Anh cùng Hạ Phi Nhi ở bên nhau , lại thân mật như vậy

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Tric Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Sinh Mấy Đứa Con ?

Lâm Tịch Nhan gất gao cắn chặt môi , Ca, đây là nguyên nhân anh không tiếp điện thoại của em sao? Anh cùng Hạ Phi Nhi ở bên nhau , lại thân mật như vậy

Liên tiếp sau đó là cuộc gọi từ đây số lạ truyền đến . Móng tay Lâm Tịch Nhan thật sâu đâm vào lòng bàn tay , cô nên nhận hay không đây

"A lô"

Cuối cùng quyết định nhận cuộc gọi, cô thật ra cũng muốn nghe xem , là người nào chụp ảnh , có mục đích gì

"Nhan Nhan , có vừa lòng bức ảnh tôi gửi đến em không?" Từ bên kia là giọng nói có vài phần khàn khàn , trầm đục khiến cho người nghe có chút ảo giác mê mang

Lâm Tịch Nhan nhú mày, quả nhiên là hắn!

"Cố Diễn Trạch , anh là quỷ sao!" Nếu không sao cứ như âm hồn bất tán quần quýt bám riết lấy cô

Trong điện thoại chỉ truyền lại tiếng cười nhẹ nhàng của đàn ông, cô cố nén lại xúc động muốn chửi ầm , cố gắng ổn định tâm tình

"Anh muốn gì?"

Hắn ta biết quan hệ của mình và Ca, gửi bức ảnh này mà nói là không có mục đích , ai mà tin tưởng cho được!

"Ừmmmm" Giọng điệu ngả ngón của đối phương tựa như đang suy tính kỹ lưỡng lại giống như đang cố ý muốn trêu đùa

"Nhan Nhan à, ngày đó chờ em ở khách sạn nhé"

Khách sạn, anh không nhắc đến hai chữ này thì Lâm Tịch Nhan suýt nữa đã quên . Ý anh là, anh đã biết trong tay cô có bức ảnh chụp khiếm nhã đó của mình?

Kỳ thật bức ảnh kia cũng không có gì là bất nhã , chỉ là cặp mắt Lâm Tịch Nhan nhìn Cố Diễn Trạch lúc này đã tràn đầy phản cảm rồi

"Anh muốn dùng bức ảnh chụp trộm đó trao đổi với tôi?"

Cô gái cười lạnh hỏi lại , Ngài Cố à , anh thật ra cũng rất biết cách buôn bán . Cô vốn định tự do trao đổi ảnh chụp lại bị anh tương kế tựu kế , nháy mắt kế hoạch biến thành hư vô

"Chụp trộm người khác là không tốt đâu, Nhan Nhan"

Hắn ta là đang giáo dục cô?

"Đúng vậy đó ngài Cố à , cái chuyện chụp trộm người khác này rất tổn hại thanh danh , không phải anh cũng giống tôi thích" bốn chữ cuối không kịp nói ra khỏi miệng, cô mới không thèm nhập hội với anh . Cái trò "chụp trộm" này mà nói đến phương diện kỹ thuật, cô có chỗ nào có thể so với anh đây ,lựa chọn được góc độ "hoàng kim" như vậy!

Đối phương vẫn chưa đáp trả , Lâm Tịch Nhan đã gất gao cắn môi, đột ngột yếu ớt mở miệng

"Cố Diễn Trạch , tôi hiểu ý của anh là gì . Yên tâm, chỉ cần anh không đem bức ảnh này ra dư luận , ảnh chụp của anh cũng sẽ không xuất hiện trước mặt giới truyền thông"

Thứ anh muốn , không phải điều này sao . Giờ phút này, cô biết rõ chính mình đâu không lại con sói già này

"Nhan Nhan à, sau khi kết hôn , chúng ta nên sinh mấy đứa?"

Cái gì?! Lâm Tịch Nhan còn chưa hoàn hồn sau cảm giác chiến bại , vừa nghe được câu này cảm thấy toàn thân như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng

Hắn ta hỏi, sau khi kết hôn sinh mấy đứa sao?"

Cô còn chưa trả lời rõ ràng chuyện ảnh chụp , hắn đã nghĩ đến cái chuyện xa xôi không thể thành này ! Lâm Tịch Nhan dường như cảm thấy bản thân đang nói chuyện với một thằng điên !

"Cố Diễn Trạch, anh bị bệnh à!" Cô gái nổi giận gầm lên một tiếng, cúp luôn điện thoại

Đồ điên đồ điên đồ điên Lâm Tịch Nhan tùy tiện quăng điện thoại xuống tắm thử nhưng, cô cuộn tròn người trên giường , đầu thật sâu ẩn vào trong gối

Không ngờ trong cuộc đời này, cô lại gặp phải người như thế, quả thực đúng là xui tám kiếp mà

"Bị bệnh" Một thân áo sơ mi màu trắng, nam nhân cao ngất một bên tựa vào cửa sổ, liếc nhìn phong cảnh phồn hoa ban đêm bên dưới. Cố Diễn Trạch cười nhẹ một tiếng. Lâm Tịch Nhan, nếu như anh bị bệnh, thì chắc là bệnh tình đã đến giai đoạn nguy kịch rồi

"Giám đốc, Mộc tiểu thư có gọi điện tới, chắc là đã biết được tin tức"

Phương Húc thật không hiểu tâm tư của ông chủ mình, nếu đã nói thật lòng muốn kết hôn với Lâm tiểu thư, vậy thì cần gì phải mang theo Mộc tiểu thư bên cạnh, dù sao Mộc tiểu thư đã ở cạnh ngài nhiều năm như vậy, hẳn là cũng có cảm tình đi

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Em Tin Rằng, Có Thể Chờ Được Anh

Một đêm mất ngủ, cô nhìn lại hai quầng thâm sì trên khuôn mặt, mình sắp biến thành "hè" rồi.

Nghĩ nghĩ cái gì, cô phờ phạc mở di động, xem tin tức. Thật may, Ca vẫn không sao.

Cố Diễn Trạch không mang tấm ảnh chụp này ra dư luận, vậy thì cô cũng phải hết lòng tuân thủ lời hứa. Mở album ảnh ra, cô dứt khoát xóa bỏ tấm ảnh chụp trộm này

Di động Thần Diệt Ca vẫn như cũ chuyển lại lời nhắn. Lâm Tịch Nhan cảm thấy rầu rĩ cả người, thật phiền chán. Anh đã ở cùng Hạ Phi Nhi cả một buổi tối?

Lâm Tịch Nhan, mày phải tin tưởng anh ấy

Không đến trường, cô một mình đi bộ đến chỗ hẹn với Thần Diệt Ca

Mùa hè mát mẻ, ánh mặt trời chiếu vào phiến lá phát ra hào quang xanh biếc, qua hai tháng nữa, những chiếc lá này sẽ trở thành lá khô rụng về cội

Cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn vuốt ve thân cây, hai năm, một hạt mầm nhỏ đều có thể trở thành một cái cây thật lớn, trưởng thành trong cô nhi viện mang đến nhiều niềm vui sướng cho bọn trẻ

Cô nhi viện này vốn không có tên, rất ít người biết đến sự tồn tại của nó. Nhưng cô biết, đây là nơi khiến Thần Diệt Ca an tâm nhất, không có áp lực của truyền thông, cũng không có công việc chỉ có tiếng hát của trẻ nhỏ mang lại hi vọng tương lai

Lần đầu gặp nhau, anh vì trốn tránh phóng viên khiến cô mất đi món đồ vật âu yếm. Nhưnganh lại mang cô đến cái thế giới khác biệt này, từ lúc đó về sau, cô lún sâu trong đó

Lâm Tịch Nhan còn nhớ rõ hai năm trước, cô cùng Thần Diệt Ca cứu mèo nhỏ từ trên cây xuống, ngày hôm đó, mặt trời cũng chói mắt như hôm nay. Tiếng hoan hô của đám trẻ tuổi ấu toàn bộ thế giới của cô, thì ra, hạnh phúc chỉ đơn giản, là một hi vọng, một thân cây

Cũng ngày đó, giữa trưa đứng gió, anh mỉm cười nhìn về mặt bần loạn của cô

"Tịch Nhan, anh muốn ở bên em"

Không cần phải bằng lòng, không cần phải đồng ý, chỉ có ý muốn mà thôi

Nhớ lại khoảng thời gian đó, Lâm Tịch Nhan không khỏi nhếch môi, một ít tươi cười hiện lên trên khóe miệng

Thật hoài niệm gương mặt xưa cũ, ký ức mơ hồ khắc sâu

Trời chiều dần dần buông, chỉ còn mình cô ngồi trên chiếc xích đu dưới tán cây ngô đồng

"Đói quá.... .." Lầm bầm, Lâm Tịch Nhan ngu ngốc ngược đãi bản thân

Hận không thể tự đánh chính mình, cái bụng trống không vẫn réo, nhưng cô không dám rời khỏi nơi này nửa bước. Loại sự tình này rất khó giải thích, lẽ như cô vừa đi, anh lại đến

Bây giờ, nhận được điện thoại của Lâm Tịch Nhan, cô tùy tiện tìm một lý do, nói cùng bạn bè gặp gỡ

Kèm chế xúc động muốn gọi cho anh, cô sợ khi gọi đến vẫn là âm thanh lạnh lùng cắt cuộc gọi đó, sợ rằng anh sẽ nói không muốn gặp cô nữa .

Lâm Tịch Nhan không biết bản thân đã bắt đầu trở nên yếu đuối từ khi nào

Cô lạnh lùng , buồn chán đứng trong đêm tối

"Chín giờ rồi.... thật sự giận đến mức không muốn gặp em sao?"

Cô lâu bầu, cảm hòn đá nhỏ trên tay viết viết xuống mặt đất

Ánh trăng , đột ngột bị người cản trở

Cô ngẩng đầu, nhìn người trước mặt , đột nhiên rất muốn khóc

Thần Diệt Ca ngồi xổm xuống mắt không chuyển nhìn cô gái thanh tú, ánh mắt chuyển dời đi xuống, nhìn dòng chữ dưới đất

‘Tám giờ sáng , chín giờ sáng, mười giờ sáng mãi cho đến lúc ghi xuống dòng chữ này đã là chín giờ tối . Mỗi giờ mỗi phút chờ đợi , đều phải ghi lại để cho anh cảm thấy đau lòng’

Xác định , anh không phải là ảo giác . Lâm Tịch Nhan vui sướng đứng dậy , sà vào lòng anh, cảm nhận hơi ấm

"Em biết mà, nhất định anh sẽ đến. Em tin rằng có thể chờ được anh"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chúng Ta Sẽ Không Để Mất Nhau

Lâm Tịch Nhan như chó nhỏ tìm được chủ, giờ phút này cô chỉ muốn thời gian tạm dừng , để mãi mãi được ở trong lòng anh

Thần Diệt Ca nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô , giọng nói vừa như trách cứ lại không mất đi vẻ cưng chiều

"Nha đầu ngọc, chờ lâu như vậy , sao em không trực tiếp tìm anh"

"A...." Lâm Tịch Nhan buông anh ra, cúi đầu, không biết trả lời như thế nào . Cô đương nhiên muốn đi tìm anh, điện thoại gọi không được , lại sợ anh không nghe thấy lời nhắn

Nhưng mà lẽ như anh có nghe thấy, lại cố tình không muốn gặp cô? Vậy thì cô còn mặt mũi nào tìm anh lần nữa

Cho dù là Thần Diệt Ca , nhưng để thấu hiểu được tâm tư của cô lại là một chuyện khác , anh bất đắc dĩ cười khẽ

"Di động anh để ở chỗ Fiona , anh cũng mới vừa nghe thấy lời nhắn của em, thật xin lỗi, khiến em chờ lâu"

Đây là lời giải thích? Lâm Tịch Nhan chớp chớp mắt, anh không phải không để ý đến cô, chẳng qua là chỉ không đọc được tin nhắn

"Em cứ nghĩ, anh không muốn gặp lại em Ca à, em không muốn cười người khác , Cố Diễn Trạch hẳn" Cô sốt ruột giải thích, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ chỗ nào .

Ngón tay thon dài của Thần Diệt Ca chạm qua mũi cô, anh mỉm cười , vẫn dịu dàng như trước

"Anh biết"

Anh biết tâm tư cô, cũng biết tối qua cô là vì bất đắc dĩ . Có điều, trong lòng không khỏi chua xót, Tịch Nhan , Cố Diễn Trạch đã trở về, mọi chuyện sẽ không giống như trước

Tuy trước đó , Thần Diệt Ca và Cố Diễn Trạch chưa bao giờ gặp nhau , nhưng sau khi quen Lâm Tịch Nhan, anh mới biết cô có một vị trúc mã , một người sau này có thể là chồng tương lai . Anh nghĩ đến , khoảng cách giữa hai người họ thật xa xôi , vì ít ra hai năm nay, giữa anh và cô không có kẻ thứ ba

Mãi cho đến hôm qua, thông qua ánh mắt đầy uy thế của Cố Diễn Trạch, Thần Diệt Ca mới cảm nhận được , người đàn ông kia, hẳn thực sự muốn Tịch

Nhan!

"Rột" Bọn không khách sáo kêu lên . Lâm Tịch Nhan cắn cắn môi dưới, có chút xấu hổ . Thần Diệc Ca hơi giật mình

"Không phải là từ sáng đến em chưa ăn gì đi?"

Lâm Tịch Nhan gật đầu, quyết miệng nói

"Em sợ em đi rồi anh sẽ tới, sẽ lỡ mất anh, em... .. a.... .." Lời nói còn chưa dứt, đã cảm thấy thân mình được anh ôm, hơi thở mãnh liệt của anh rơi xuống đôi môi anh đào nhỏ . Cô mở to mắt , hai năm nay, anh thường chỉ hôn trán , mà lần này, lại là môi

Anh muốn càng lúc càng nhiều , tay vòng qua eo cô , nụ hôn ngọt ngào dần dần sâu . Đầy răng của cô ra, lưỡi ẩm ướt tiến vào trong miệng . Lâm Tịch Nhan không khỏi nhắm lại, vụng về đáp lại anh

Mãi cho đến khi hơi thở giao triền, anh mới buông cô ra . Trong ít phút , khi môi anh rời đi , cô hít thở thật sâu . Chiếc hôn này thiếu chút nữa khiến cô hít thở không thông . Cô hơi cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , trái tim liên tục đập loạn

"Chúng ta sẽ không để mất nhau"

Thần Diệc Ca, lần này sẽ không để lỡ mất . Lâm Tịch Nhan , cả đời này của anh đã bị em sở hữu

Cô nâng mắt nhìn anh, ánh mắt sáng như sao kia đời này kiếp này cô sẽ quyến luyến không quên

"Đi thôi, dẫn em đi ăn" Anh dặt tay muốn dẫn cô đi , Lâm Tịch Nhan vẫn bất động, cô chần chờ một lúc, rốt cuộc mới lên tiếng

"Ca , tối qua anh ở cùng Hạ Phi Nhi sao?"

Thần Diệc Ca ngớ người, hai giây sau đáp

"ừ"

Quả nhiên Bản thân Lâm Tịch Nhan vì chiếc hôn vừa rồi còn đang hưng phấn trong nháy mắt tâm trạng chìm xuống đáy , cô vô cùng bất an, yếu ớt hỏi

"Anh và cô ấy hai người, vẫn tiếp tục?"

Giống như vừa rồi anh hôn cô , anh cũng sẽ hôn môi cô gái khác?

"Sao em lại biết?" Thần Diệc Ca không phủ nhận, nghi hoặc hỏi

"Tối qua có người chụp trộm anh của bọn anh gửi cho em"

Nên cô mới không dám đến tìm anh, chỉ có thể chờ anh đến gặp sao? Thần Diệc Ca cười nhạt, đúng là nha đầu ngốc

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cô Ấy Cường Hôn Anh

"Vậy người chụp bức ảnh đó chắc là Cố Diễn Trạch rồi"

Lâm Tịch Nhan gật đầu, không biết nên nói gì, thật ra Ca à , nếu anh thật lòng vẫn còn thích Hạ Phi Nhi thì không cần đối xử tốt với em đâu . Lâm Tịch Nhan nghĩ nghĩ như vậy , Thần Diệc Ca cũng đoán được suy nghĩ, miệng thì thâm bên tai cô , gần từng tiếng nhĩ

"Là cô ấy cường hôn anh, anh muốn đẩy nhưng không đẩy ra được"

Cô nghĩ thế nào cũng không đoán được anh sẽ nói như thế, mắt mở to thẳng tắp nhìn anh . Hạ Phi Nhi cường hôn ? Còn muốn đẩy cũng đẩy không được?

Cái thế giới này làm sao vậy

"Cô ấy.... .." Lâm Tịch Nhan dờ khóc dờ cười, Thần Diệc Ca nhìn cô gái nhỏ buồn cười, ấm áp trong lòng . Dường như mọi buồn phiền tối hôm qua nháy mắt đã hóa thành hư vô

Một phút kia khi Cố Diễm Trạch thông báo đính hôn , anh cố dằn lại cảm xúc muốn mang cô đi , một mình lái xe đến quán bar . Vài ly whisky vào bụng chỉ càng làm anh thêm phần uất . Anh nghĩ cứ để cho phóng viên chụp được ảnh mình say sưa cũng tốt , để xem tin tức của anh và Cố Diễm Trạch kia , ai sẽ thu hút hơn ai? Anh bị chính suy nghĩ đó của mình làm cho buồn cười, một trời một vực như thế , đúng là lấy trứng chọi đá !

Phóng viên thì không thấy , chỉ thấy người đến là Hạ Phi Nhi

"Mộc Phong, sao lại uống nhiều rượu như vậy?" Hạ Phi Nhi gạt ly rượu trước mặt anh ra, vẻ mặt rất giống một bà cô già . Thần Diệc Ca không nhìn cô, chỉ cong môi cười lạnh

"Mộc Phong, em biết anh vẫn còn trách em, nhưng lần hợp tác với Cố thị này, em hi vọng anh có thể công tư phân minh"

Công tư phân minh, Hạ Phi Nhi , cô cho rằng tôi sẽ vì trả thù cô nên không hợp tác với Cố thị , ảnh hưởng đến lợi nhuận của cô sao?!

"Tôi nói lại lần cuối , tên tôi là Thần Diệc Ca" Giọng nói không có độ ấm, lạnh lùng xâm nhập vào thân thể Hạ Phi Nhi

"Mặc kệ anh tên gì, thì anh vẫn là Thần Mộc Phong của em . Chuyện ba năm trước, em nhất thời ngu ngốc làm ra chuyện sai lầm, ba năm đã trôi qua, anh vẫn không thể tha thứ sao?"

Tha thứ , nói thì rất dễ rồi . Thần Diệc Ca cười lạnh , phảng phất ý trào phúng

"Mộc Phong, em biết anh vẫn còn yêu em . Xa anh vài năm, xem như đã là trừng phạt đối với em rồi , anh vẫn không thể quên em"

Hạ Phi Nhi biết rõ tình cảm của anh, không phải nói cắt đứt là cắt đứt . Họ đều từng sống trong viện cô nhi , vận mệnh cho họ cùng nhau trưởng thành , cùng nhau rời khỏi viện , nếu không phải năm đó cô mong muốn một bước lên trời lựa chọn sai lầm , thì cho đến nay có lẽ họ đã trở thành cặp đôi tình nhân được hâm mộ nhất làng giải trí

Hạ Phi Nhi , tôi vẫn chưa thể quên được cô là sự thật . Nhưng tình yêu đối với cô , e rằng tôi đã sớm quên mất cái cảm giác đó"

Không thể quên, cũng không thể yêu . Hạ Phi Nhi nước mắt lưng tròng , thì ra một câu nói của Thần Mộc Phong cũng có thể tổn thương người đến như vậy

"Em không tin!"

Cô tự cho mình rất hiểu anh, trên đời khó có người thứ hai . Nhưng cô lại không biết , việc càng chuyên tâm thì càng tuyệt tình

Cúi đầu, cô hôn lên môi anh

Hạ Phi Nhi không tin , cảm giác đó sẽ mất . Thần Diệc Ca vẫn chưa đáp trả, cũng không cự tuyệt, thì ra mọi chuyện đều không còn như cũ . Ba năm trước , Hạ Phi Nhi phản bội khiến anh đau lòng . Nhưng nỗi khổ đó vĩnh viễn vẫn không tan đi . Hiện tại người thay thế được cô chỉ có hình ảnh nha đầu ngốc kia thật sâu đi vào tâm khảm

Không phải hơi thở của Lâm Tịch Nhan, mùi nước hoa của phụ nữ chỉ làm cho anh thêm chán ghét , tay muốn đẩy ra, lại phát hiện cô gái kia đã ôm chặt . Tâm phiền chán, anh dụng lực hơi lớn , trực tiếp đẩy ngã cô gái qua một bên . Hạ Phi Nhi không kịp trở tay, chân đứng không vững , té ngã xuống đất

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thử Áo Cưới

"Mộc Phong " Không nghĩ là anh sẽ làm vậy , Hạ Phi Nhi không cam lòng

"Hạ Phi Nhi, chuyện giữa hai chúng ta sớm đã kết thúc, đừng cứ quẩn luyến tôi"

Đúng là ôn dịch!

"A?!" Một câu một chữ anh miêu tả không thiếu cảnh tượng ngày hôm qua . Lâm Tịch Nhan chỉ tròn tròn mắt , há hốc

"Anh làm vậy , sẽ tổn thương đến cái tôi của cô ấy"

"Cái tôi? Nếu cô ta có , có lẽ anh và cô ấy cũng không đến bước đường này" Thần Diệc Ca cười khẽ , nhướn mày nói

"Sao nào , nha đầu ngốc của anh còn ghen nữa không?"

Lâm Tịch Nhan cười trộm quay đầu đi , cô cảm thấy chính mình rất ngốc

"Không ăn giấm nữa, em đói rồi, muốn ăn kem"

Logic của cô từ trước đến nay là, mỗi khi đói bụng đều rất muốn ăn thứ mình thích ăn nhất , mặc kệ no hay không no . Suy nghĩ vô lý như vậy nhưng Thần Diệc Ca vẫn rất thích , rất đơn giản , không có chút nào giả tạo

"Không sợ mập lên sao?" Anh trêu ghẹo , cô gái nhăn mũi cười

"Đáng ghét dù sao anh cũng yêu em"

Là ai đã nói qua, cho dù cô có mập ra , cũng vẫn yêu cô chứ

Sau này cho dù có hiểu lầm , chỉ cần vẫn tin tưởng nhau , cầu vòng ngọt ngào vẫn sẽ tồn tại

"Ca à , em không muốn cưới Cố Diễn Trạch . Cùng lắm , chúng ta bỏ trốn đi!"

"Nha đầu ngốc "

"Còn bảo em ngốc "

"... "

Thời gian trôi qua thật mau, nháy mắt đã vào cuối tháng

Ngày 7 tháng sau là ngày tổ chức hôn lễ

"Tịch Nhan, sao con còn ở nhà?" Phương Nhượng Khanh nhìn Lâm Tịch Nhan đang buồn rầu, hỏi

"Không thì con ở đâu " Lâm Tịch Nhan ủ rũ trả lời qua loa

"Không phải con nên đến cửa hàng áo cưới thử áo cưới sao?" Phương Nhượng Khanh nghi hoặc , dù gì cũng là giữa trưa rồi

"Thử áo cưới?"

Cô khẽ giật mình, cùng ai? Lâm Tịch Nhan há hốc, sững sờ tại chỗ

"Xem ra nha đầu này đã quên! Ngày hôm nay , mẹ và bác Cô sẽ đi thăm quan trước lễ đường, còn con và Cố Diễn Trạch thử áo cưới"

Nghe mẹ nói vậy , Lâm Tịch Nhan không có chút ấn tượng nào . Hình như ngày hôm qua , có nghe ông nội nói qua , nhưng khi đó cô có chuyện phiền lòng nên tự nhiên không nghe vào

"Mẹ , hiện tại đi thử áo cưới có phải là quá sớm hay không?"

Thật ra Lâm Tịch Nhan muốn nói, hiện tại kết hôn là quá sớm rồi!

"Con bé này thật là chỉ còn bảy ngày nữa là cử hành hôn lễ , mẹ con còn sợ không kịp đây!" Phương Nhượng Khanh sửa sang lại trang phục

"Được rồi , mẹ đi đây , con cũng mau đến cửa hàng áo cưới đi , đừng để Cố Diễn Trạch chờ"

Chờ , nếu như hắn ta có thể chờ thì tốt rồi, không quan tâm . Lâm Tịch Nhan đảo mắt xem thường, tiếp tục ngồi ngẩn người . Ánh mắt thỉnh thoảng nhìn nhìn đồng hồ quả lắc , trong lòng cảm thấy kì quái

Trong cửa hàng áo cưới

Quản lý mang theo nụ cười ngắm nhìn người con trai cao to trước mặt . Anh mặc thân vest đen , phong thái nghiêm nghị khiến người không thể dời mắt . Đôi mắt đen láy có thể nhìn thấu nội tâm người khác , vừa thâm thúy lại không mất đi vẻ yêu dã

Anh cong môi , cười đến mị hoặc lòng người

Cố Diễn Trạch chết bầm , tại sao lại trưởng thành tốt như vậy , lựa đồ cũng thật đẹp đi!

"Tôi không nghĩ là em sẽ đến"

Lâm Tịch Nhan không nhìn anh, mắt chuyển dời sang nơi khác , cười giễu cợt

"Bản tiểu thư có đến hay không , không cần ngại quan tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lần Sau Không Đơn Giản Chỉ Là Hôn

Đối với lời nói khinh miệt của cô, anh chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, cười nhạt

"Thích nhất bộ nào?"

Hắn ta hỏi mình? Lâm Tịch Nhan cảm thấy buồn cười , loại đàn ông thích cưỡng chế như vậy mà cũng hỏi ý kiến cô , cô còn tưởng rằng vừa bước vào sẽ bị anh cưỡng ép mặc váy cưới nữa chứ

Tùy tiện nhìn bốn phía , cô mở miệng , lời nói châm biếm

"Cái gì cũng thích mà cái gì cũng không thích"

Anh không nói gì, khóe môi vẫn treo móc nụ cười nhàn nhạt , vẻ mặt khiến cho Lâm Tịch Nhan có chút suy nghĩ muốn đánh người

"Đồ cưới ở đây rất đẹp , phụ nữ rất thích nhưng mà , nếu vì loại đàn ông như anh mà mặc váy cưới, thì kiểu nào cũng xấu cả thôi!"

Cô chậm rãi bước đến gần, quan sát vẻ mặt trước sau như một , không có về gì tức giận của anh

Nói thật , mặt mũi anh thật sự nhìn rất tốt, tốt đến mức không biết nên hình dung thế nào

"Cố Diễn Trạch , tôi sẽ không cưới ngài"

Câu nói thật kiên định

Đôi mắt hẹp dài khẽ híp lại, ngón tay lạnh lẽo nhẹ nâng cằm cô lên , cảm giác lạnh lẽo da thịt va chạm khiến cảm xúc của cô tê dại vài phần

"Nhan Nhan à, nhiều năm như vậy , sao em vẫn còn ăn nói ngây thơ như thế"

"Anh" Lâm Tịch Nhan hồn hể , gạt bàn tay người kia ra , đụng chạm của anh khiến cô rất khó chịu

Cái gì mà nhiều năm ?! Cái gì mà ngây thơ chứ? Đây rõ ràng là muốn đùa cợt!

"Cố Diễn Trạch , con mẹ nó, anh đừng luôn quái gở như vậy , chị đây nghe xong đã cảm thấy ghê tởm!"

Hắn ta không phải rất ghét con gái thô lỗ sao, vậy thì hôm nay mình sẽ đường đường chính chính làm một cô gái thô lỗ!

Quả nhiên, cô đã thành công trong việc mang lại vài phần hàn ý vào đôi mắt đen láy thêm sâu kia . Ánh mắt như sói tuyết , tìm thấy con mồi làm đáy lòng Lâm Tịch Nhan khẽ động , cái nhìn này có chút dọa người

"Nhan Nhan, tôi nói rồi, tôi không thích con gái ăn nói thô lỗ" Hơi thở mang theo vài phần nguy hiểm áp sát , Lâm Tịch Nhan không khỏi lui về sau vài bước , có chút khiếp sợ . Nói thật, hiện tại cô có chút sợ anh

"Tôi" Né tránh ánh mắt làm mình sợ hãi , Lâm Tịch Nhan âm thầm chửi mình không có ý chí

"Cố Diễn Trạch , anh đừng cho rằng tôi sẽ sợ anh" Vừa mới dứt câu, cô chỉ cảm thấy một bàn tay to có lực choàng tới, cường thế ép cô vào lòng

"Anh làm gì a.... .." Lời nói chất vấn chưa kịp đi ra đã bị người bóp chết trong cổ họng , Lâm Tịch Nhan mở to mắt , không dám tin, thứ đàn ông chết tiệt này lại đang cưỡng hôn mình!

"A.... buông ra...." Vù vù vẩy thân mình, muốn tránh thoát anh , nhưng bắt đắ dĩ đem sức lực của đàn ông đi so với thể lực yếu ớt của bản thân quả thật không đáng kể , cánh tay choàng lấy eo cô thêm vài phần chặt chẽ, nụ hôn cưỡng ép sâu thêm vài phần . Lưỡi anh linh hoạt cạy mở môi anh đào, hấp thu cảm giác tốt đẹp , cùng cô dây dưa thật lâu

Khác biệt so với Thần Diệt Ca, nụ hôn của Cố Diễn Trạch mang theo mùi vị bá đạo không thể đỡ . Cánh môi lửa nóng , đầu lưỡi mạnh mẽ tùy tiện dây dưa , cho đến khi lưỡi cô bắt đầu run lên , hô hấp bắt đầu dồn dập

Tại sao, rõ ràng cô kháng cự anh, nhưng trong lòng lại đơn giản sinh ra một rung động phức tạp khó lý giải

Bị hôn đến tối mặt tối mày , có lẽ là như thế . Lâm Tịch Nhan thiếu chút nữa đã hít thở không thông

Cố Diễn Trạch đỡ lấy thân mình lão đạo sắp ngã của cô gái , môi rời đi, thuận tiện ép sát vào tai cô , hưởng thụ hơi thở loạn của cô sau nụ hôn mãnh liệt của mình , trên dung nhan tuấn mỹ mang theo vài phần ý cười cợt nhả

"Nhan Nhan à, lần sau không đơn giản chỉ là hôn như vậy đâu"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Ước Với Trúc Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.